Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2306 | 4 PAGINI — 20 BANI | Miercuri 3 octombrie 1956

REZOLVARI GOSPODĂREȘTI

Dormitor și bucătărie în fiecare comună

S.M.T. Hărman are 94 tractoriști. Dar nu căuta pe nici unul în stațiune. Indeosebi acum. Dacă vrei să-i găsești, nu lua în seamă vîntul și ploaia, frigul de peste noapte și bruma din zori. Ia căile raionului Stalin, oprește-te pe cîmp, intră în comune și sate; pretutindeni îi vei găsi.

La Cristian lucrează o brigadă întreagă. Pe malul drept al Ghimbășelului, în casa cu nr. 80, două camere curat întreținute de colectivista Ecaterina Schnaber te îmbie să intri. Casa este proprietatea gospodăriei colective. Camerele sînt repartizate tractoriștilor. In una e bucătăria, care ține loc și de sufragerie atunci cînd ei sînt acasă, în alta e dormitorul. Pentru toate astea, ei nu plătesc nimic. Au la dispoziție camerele, iar femeia le gătește și face curat, în urma înțelegerii dintre conducerea stațiunii și cea a gospodăriei. Aceasta este, în mic, un aspect al grijii pe care stațiunea o are pentru viața tractoriștilor. Ca exemplu în privința aceasta, ar putea fi citate toate comunele în care există gospodării colective. Și puține, foarte puține sînt cele în care nu s-a creat pînă acum gospodărie colectivă. Dar și acolo s-a găsit soluția: au fost repartizați tractoriști care sînt din partea locului. Dumitru Iotan de la Cristian, Gheorghe Maminuț de la Rotbav, Nicolae Chiru de la Hălchiu — ca să nu amintim decît cîțiva — au numai cuvinte de mulțumire pentru conducătorii stațiunii și pentru cei ai gospodăriilor pe care le deservesc. Singură brigada care lucrează la Rîșnov a avut necaz pînă mai acum cîteva zile. Ion Aldica, președintele gospodăriei colective, ținea sus și tare că nu poate găsi o cameră pentru mecanizatori. Atunci, stațiunea a cerut ajutorul comitetului raional de partid. Și, cu bunăvoința din partea tuturor, chestiunea a fost rezolvată.

In timp mai scurt, pîine mai bună

Pînă acum cinci-șase săptămîni, administrația stațiunii primea pîinea pentru toți lucrătorii, de la brutăria din Prejmer. Pentru cei care nu ies din stațiune, faptul nu prezenta nici un inconvenient. Totdeauna pîinea era proaspătă și sosea la timp. In schimb, cînd ajungea pe cîmp, la tractoriști, nu mai era bună decît pentru pesmet. Băieții — sătui de atîtea reclamații — se vedeau siliți ori s-o mănînce așa cum era, ori — în multe cazuri — să renunțe la ea și să-și procure pîine bună, care de unde putea.

Conducerea, mai ales după venirea noului director, tovarășul Arpad Baneay, a căutat o ieșire. Și nu degeaba. Pîinea, ori de unde ar fi luată tot stațiunea o plătește la sfîrșit de lună. Ce-ar fi să se discute cu organele cooperației, astfel ca tractoriștii să primească pîine din satele și comunele unde lucrează? Și s-a discutat. Propunerea a fost primită. Acum, pontatorul alimentator nu mai este nevoit să telefoneze ori să se deplaseze la stațiune, ci doar pînă la cea mai apropiată cooperativă. Iar tractoriștii au oricînd pîine proaspătă și în cantități suficiente.

Notița telefonică

Dar telefonul stațiunii nu este folosit de către brigăzi. Lîngă telefon se află un registru deschis. Răsfoindu-l, întîlnești diferite note telefonice venite de pe teren. Unii cer combustibil, alții piese și, mai puțin, alimente. De ce tocmai alimente mai puține?

Explicația pe care o primești destramă nedumerirea de la început. Preocuparea conducătorilor stațiunii pentru condițiile de viață ale tractoriștilor nu s-a rezumat doar la rezolvarea problemelor pomenite pînă aici. Ei s-au înțeles cu gospodăriile colective ca, în măsura în care dispun de diferite alimente necesare mecanizatorilor, acestea să le primească contra cost. Înțelegere care se respectă și care, după cum se vede, dă rezultate destul de bune.

Dar, între nenumăratele note telefonice, una mi-a atras atenția: „S-a lăsat frig. Au sosit haine vătuite?" — întreabă Ion Chiru de la Hălchiu. Dedesubt — răspunsul: „Da, au sosit. Poți veni să iei". Intr-adevăr, de curînd au sosit în stațiune aproape 100 de pufoaice și pantaloni vătuiți. Imediat, brigăzile au fost anunțate. Ion Chiru a venit, și-a luat hainele și a plecat la Intorsura Buzăului, să lucreze acolo cîtăva vreme. Ion Velican, Constantin Nichita și-au luat și ei haine vătuite, iar ceilalți urmează să le primească.

Tractoriști — da, utemiști — ba

După cum vedeți, la S.M.T. Hărman grija față de om poate servi ca exemplu bun de urmat. Pentru că omului poți să-i ceri dar, cel puțin în egală măsură, ești obligat să-i și dai. Cu toate astea, pînă aici nu am pomenit nici o vorbă despre organizația U.T.M., despre faptul că marea majoritate a mecanizatorilor sînt utemiști.

Omitere? Nu. Intrucît, dacă mecanizatorii din Hărman sînt mulțumiți, dacă ei au la dispoziție totul, pentru a nu-și concentra forțele decît spre satisfacerea principalei cerințe a stațiunii — realizarea sarcinilor de producție — apoi organizația de bază U.T.M. are puține merite. Nu pentru că băieții nu ar fi harnici sau că nu ar răspunde cu aceeași promptitudine. Nu. Ei muncesc. Cu toată vremea nefavorabilă, pînă la 20 septembrie ei realizaseră 728 hectari arături de însămînțări, 235 hectari arături adînci de toamnă, 14 hectari desțeleniri și 393 hectari de alte lucrări. Brigada lui Nicolae Scripceanu de la Hălchiu și a lui Nicolaus Carol de la Vulcan sînt fruntașe la arături, iar brigăzile de la Sîmpetru și Prejmer au și însămînțat cîteva sute de hectare.

Motivul pentru care organizația U.T.M. este absentă aici, e altul. Secretarul, Ion Pațincu, lucrează de mai multe săptămîni undeva, pe la Brăila. Locțiitorul său însă, Gheorghe Maminuț, la Rotbav, iar ceilalți membri ai comitetului, în comunele de pe lîngă stațiune. Dar odată cu plecarea secretarului, toată activitatea a rămas baltă. Grupele utemiste trăiesc numai cu numele. Abonamentele tractoriștilor la ziare, de care trebuia să se ocupe organizația, activitatea cultural-educativă, care trebuia organizată în sînul brigăzilor, au rămas, de asemenea, simple vorbe goale.

Se aud motivări că nu se poate să te ocupi de asemenea lucruri în timpul cît ești pe teren. De te întorci însă numai cu cîteva luni în urmă, constați că aceste așa-zise motive n-au nici un temei. In primăvară, la Vulcan lucrau utemiștii Ion Stan și Nicolae Pîrvu. Deși primul era pontator alimentator, iar celălalt tractorist, au avut totuși suficient timp să pregătească și să prezinte, împreună cu utemiștii din gospodăria colectivă, cîteva festivaluri care le-au dus faima și în satele vecine. Dar organizația de bază U.T.M. nu a popularizat exemplul celor doi utemiști și nu s-a străduit să extindă inițiativa lor bună.

Activitatea organizației U.T.M. lipsind, au început să apară unele acte de indisciplină, cum a fost cazul lui Gheorghe Gosman de la Codlea, care lăsa tractorul unde se nimerea, sau cazul lui Aron Grecu de la Măieruș, pe care șeful de brigadă îl trimete să lucreze într-un sat, iar apoi se pomenește că el ajunge în altul, după bunul său plac. Bineînțeles, acestea sînt cazuri izolate, dar ele constituie sau, mai bine zis, ar trebui să constituie lecții pentru comitetul U.T.M. Iată de ce situația de fapt nu mai poate fi tolerată, iar activiștii comitetului raional U.T.M. e bine să-și aducă aminte că drumurile raionului mai duc și pe la S.M.T. Hărman.

C. SLAVIC

Vizita delegației R.P.R. condusă de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej în R.P.D. Coreeană

Răspunzînd invitației guvernului R.P.D. Coreene, la 2 octombrie a sosit la Phenian, într-o vizită prietenească delegația Republicii Populare Romîne condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej prim-secretar al C.C. al Partidului Muncitoresc Romîn, membru al Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R. Din delegație fac parte tovarășii Alexandru Moghioroș, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al R.P.R., Leonte Răutu, membru supleant al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., Vladimir Gheorghiu, secretar al C.C. al P.M.R. și Anton Tatu Jianu, ambasadorul R.P.R. în R.P.D. Coreeană.

Pe aeroport, delegația a fost întîmpinată de Kim Ir Sen, Kim Du Bon și de alți conducători ai Partidului Muncii din Coreea și ai guvernului R. P. D. Coreene, precum și de reprezentanți ai vieții publice.

Pe străzile orașului, reprezentanții poporului romîn au fost întîmpinați de mii de locuitori.

In piața centrală din Phenian a avut loc un miting în cadrul căruia tovarășii Kim Ir Sen și Gheorghe Gheorghiu-Dej au rostit cuvîntări.

Declarația Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor

In numele milioanelor de tineri și tinere din Republica Populară Romînă, Comitetul Central al Uniunii Tineretului Muncitor exprimă solidaritatea frățească cu poporul egiptean în lupta sa pentru apărarea drepturilor sale suverane.

Canalul de Suez aparține și trebuie să aparțină Egiptului. Actul naționalizării Companiei Canalului de Suez este un drept legitim al poporului egiptean.

Tineretul romîn sprijină cu entuziasm lupta poporului egiptean, a tineretului său, împotriva încercărilor cercurilor imperialiste agresive de a împiedica dezvoltarea economică și politică independentă a Egiptului.

Generației tinere din patria noastră îi este scumpă pacea. Ea consideră că rezolvarea problemei Suezului trebuie găsită nu pe calea amenințărilor și a folosirii forței, ci pe cale pașnică, conform principiilor Cartei Organizației Națiunilor Unite, ținîndu-se cont de interesele vitale ale poporului egiptean și de garanțiile pe care guvernul egiptean le acordă pentru navigația normală prin Canalul de Suez.

Tinerii din Republica Populară Romînă, alături de tineretul iubitor de pace din întreaga lume, susțin hotărît declarația Secretariatului Federației Mondiale a Tineretului Democrat, cu privire la recunoașterea drepturilor legitime ale poporului egiptean asupra Canalului de Suez, și sînt convinși că solidaritatea tinerilor și tinerelor din întreaga lume care cer rezolvarea pe cale pașnică a problemei Canalului de Suez, ținîndu-se seamă de drepturile suverane ale poporului egiptean, reprezintă un important sprijin în lupta pentru apărarea păcii.

COMITETUL CENTRAL AL U.T.M.

TELEGRAMA

Comitetului Central al Partidului Comunist Francez

Tovarășului Jacques Duclos

Iubite tovarășe Duclos,

Cu prilejul celei de-a 60-a aniversări a zilei dv. de naștere, Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn vă trimite dv., luptător dîrz pentru cauza clasei muncitoare și a poporului francez, calde felicitări și urări de sănătate.

Vă urăm, iubite tovarășe Duclos, ani mulți de activitate rodnică și noi succese în munca dv. pentru fericirea poporului francez, pentru pace și colaborare între popoare.

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMIN

Amatorii de muzică să se bucure...

In centrul evenimentelor muzicale ale acestei luni se situează desigur apropiata sosire a violonistului sovietic de renume mondial David Oistrah, artist al poporului din U.R.S.S.

David Oistrah va da în Capitală două recitaluri în zilele de 11 și 15 octombrie și va cînta împreună cu Orchestra Simfonică a Radiodifuziunii într-un concert ce va avea loc în ziua de 13 octombrie.

In a doua jumătate a lunii va concerta în țara noastră marele violoncelist italian Enrico Mainardi. El va sosi împreună cu pianistul și dirijorul Carlo Zecchi, a cărui măiestrie interpretativă este deja cunoscută auditoriului din țara noastră.

Cei doi soliști italieni vor susține împreună un recital în orașul Cluj la 15 octombrie, două recitaluri în București la 19 și 22 octombrie.

Ședința plenară a Consiliului General A. R. L. U. S.

Marți a avut loc la sediul Consiliului General A.R.L.U.S., o ședință plenară a Consiliului General A.R.L.U.S. Au participat tovarășii: Miron Constantinescu, Gheorghe Hossu, acad. prof. dr. Constantin I. Parhon, acad. prof. Traian Săvulescu, Constanța Crăciun, Ion Pas, Ofelia Manole, acad. Marius Nasta, acad. M. Roller, prof. univ. N. Sălăgeanu, dr. I. Bogdan, N. Popescu-Doreanu, Eduard Mezincescu, prof. univ. M. Ghelmegeanu, Eugen Rodan, prof. univ. Traian Gheorghiu, general locotenent în rezervă Ilie Crețulescu, C. Paraschivescu-Bălăceanu, prof. univ. N. Pascu, Cicerone Theodorescu, șef rabinul Mozes Rosen, Maria Filotti, Ion Dacian și alți membri ai Consiliului General A.R.L.U.S.

A fost de față I. S. Ilin, secretar al Ambasadei Uniunii Sovietice la București.

Ședința a fost prezidată de acad. prof. dr. C. I. Parhon, președintele A.R.L.U.S.-ului.

Tov. Ion Moraru, secretar adjunct al Consiliului General A.R.L.U.S. a prezentat o informare asupra desfășurării Decadei artei și literaturii ucrainene, care a avut loc în țara noastră între 27 august și 5 septembrie cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la nașterea marelui scriitor revoluționar ucrainean Ivan Franko.

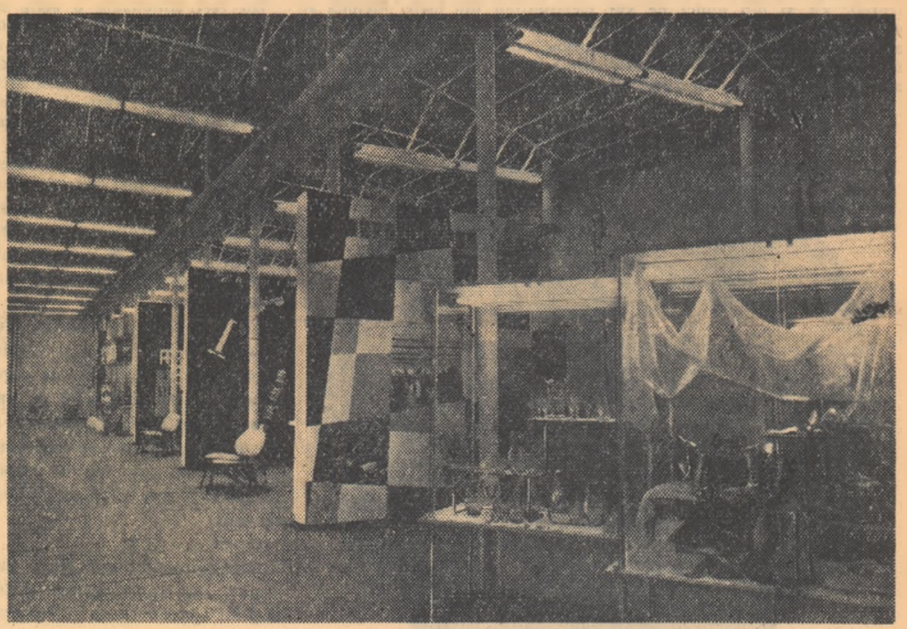
Tov. C. Paraschivescu-Bălăceanu, conducătorul delegației A.R.L.U.S. care la invitația V.O.K.S.-ului a vizitat Uniunea Sovietică cu prilejul zilei de 23 August, a făcut o dare de seamă asupra activității delegației A.R.L.U.S. în U.R.S.S. Conducătorul delegației A.R.L.U.S. a relatat despre bogatele și variatele manifestări prin care poporul sovietic a sărbătorit ziua eliberării Romîniei de sub jugul fascist.

In continuare, tov. Eugen Rodan, secretar al Consiliului General A.R.L.U.S., a expus proiectul de plan pentru sărbătorirea Lunii prieteniei romîno-sovietice în 1956. In cadrul discuțiilor asupra planului au luat cuvîntul, făcînd diferite propuneri acad. prof. Traian Săvulescu, președintele Academiei R.P.R., acad. Mihail Roller, prof. univ. N. Sălăgeanu, rectorul Universității „C. I. Parhon", scriitorul Cicerone Theodorescu, laureat al Premiului de Stat, prof. univ. Traian Gheorghiu, membru corespondent al Academiei R.P.R., Pavel Balkany, din partea C.C.F.S., S. Bulete, secretar al Consiliului orășenesc A.R.L.U.S. București și alții.

La sfîrșit, Consiliul General a adoptat în unanimitate planul sărbătoririi Lunii prieteniei romîno-sovietice din acest an.

(Agerpres)

La tîrgul de la Damasc, R.P.R. — Medalia de Aur și Diploma de Onoare

La 30 septembrie, s-a închis cel de al treilea tîrg internațional de la Damasc. Potrivit datelor preliminare, tîrgul a fost vizitat de 1.500.000 de persoane care au cercetat cu interes exponatele prezentate de 32 de state și de aproximativ 5000 de firme și diferite organizații comerciale și industriale. Un mare interes a stîrnit pavilionul romînesc. Cu prilejul solemnității de închidere a tîrgului, pavilionului romînesc i s-a decernat cea mai mare distincție, Medalia de Aur și Diploma de onoare. Această distincție a fost acordată pentru concepția arhitectonică a pavilionului, pentru calitatea produselor prezentate și pentru modul artistic în care au fost expuse.

In fotografie: Un colț al pavilionului romîn la tîrgul internațional de la Damasc.

DINCOLO DE SENTINȚA *TRIBUNALULUI*

In clădirea mohorîtă a tribunalului nu intră nimeni fără treabă. Cei pe care treburile-i aduc aici sînt grăbiți, de obicei nervoși, necăjiți, cu gîndurile concentrate într-un punct dureros. Poate tocmai de aceea surprinde pe oricine prezența aici a patru băietandri. Patru băietandri înalți, zvelți și normali, cu niște ochi cuceritor de luminoși și cu un surîs puțin rușinat, care încearcă să braveze.

Ce caută ei aici, așezați pe o bancă între alți împricinați, atunci cînd locul lor ar fi la lucru, la școală sau pe terenul de sport? De ce sînt judecați laolaltă cu hoții și delapidatorii? Ce acuzație li se aduce? Sînt dați în judecată pentru furt de porumbei — un lucru mărunt în aparență; dar cîte vieți irosite n-au început asemănător! Există un întreg dosar care-i privește, sînt pasibili de condamnare, completul de judecată le dă poate mai multă atenție decît unor hoți înrăiți. Oricum, nu mai sînt copii, au 16-17 ani, judecă; și-au tîrît părinții, după o viață nepătată, spre rușinea de a-și auzi numele rostit în plin tribunal. De ce toate astea?

Ioan Grosu, Mihai Pîrvulescu, Petre Dobre Ștefan și Ioan Gheorghe sînt patru prieteni buni. Locuiesc cu toții în complexul de locuințe date în folosință ceferiștilor, pe bulevardul 1 Mai. Se cunosc de mult și familiile lor se cunosc bine — de fapt, locatarii celor nouă blocuri nu alcătuiesc altceva decît o mare familie, legată nu numai prin relații de bună vecinătate ci și prin relații tovărășești, de muncă.

Iată, Ioan Grosu e fiul unui cazangiu de la Atelierele Grivița Roșie și al unei femei serioase, cinstite; Mihai Pîrvulescu — al unui activist al comitetului central al sindicatelor muncitorilor feroviari; Petre Dobre Ștefan al unui maistru tot de la Grivița Roșie care mai crește, afară de el, încă 6 copii...

Acasă, în familie, copiii nu dau nimic de bănuit prin comportarea lor. Dar ei stau atît de puțin acasă! Grosu și Petre Ștefan sînt elevi la școala profesională a complexului C.F.R. Grivița Roșie, iar Mihai Pîrvulescu, la cei 17 ani pe care-i are, îndeplinește cu dragoste munca de strungar. In plus, Mihai Pîrvulescu și Ioan Grosu sînt și elevi ai liceului seral. Deci, oameni despre care oricine ar putea să spună că se pregătesc pentru un viitor frumos și plin, că și-au ales un drum drept și-și vor asigura în societate un loc de cinste, bucurîndu-se de stima și încrederea oamenilor. Și atunci, cum se potrivesc cu ei acuzația de furt, prezența în tribunal, poate viitoarea condamnare?

Din păcate, munca sau școala nu constituie adevărata, întreaga viață a acestor tineri. Drumul pe care au apucat amenință să înăbușe tot ce e bun în ei, tot ce le-a dat valoros munca și învățătura. Intorcîndu-se acasă, de la lucru sau de la școală, „cei patru" se întîlnesc pe cele cîteva bănci din grădinița din fața blocurilor.

Discută fel de fel de pozne, de prostii, vorbesc urît, înjură. Unul aprinde o țigară și toți îl urmează — doar e atît de „eroic", de „matur" și de „interesant" să fumezi! In familie, nimeni nu-i învață cum să-și folosească ceasurile libere, nu-i îndreaptă spre îndeletniciri potrivite vîrstei lor, folositoare formării caracterului.

Plictiseala nu se risipește însă — micile lor prostii nu sînt spectaculoase și pe terenul acesta redus nici nu are cine să le admire. Așa că „cei patru" pornesc pe străzi. Sparg becurile cu pietre, lovesc în geamuri și în termometrele pe care gospodarii grijulii și le așează la ferestre.

De aici și pînă la furt nu-i decît un pas. Intîi, fructele pomilor de pe stradă, apoi din curțile cetățenilor și din piață. Pe urmă, au început să dispară fel de fel de lucruri mici — întîi de acasă, pe urmă de la vecinii cei mai apropiați.

Pe nesimțite, fără să se aștepte nicidecum, mulți dintre părinți s-au trezit în fața faptului împlinit: în timp ce ei erau preocupați cu munca, cu gospodăria, copiii lor au pornit pe drumul hoinărelilor fără rost, al huliganismului, al hoției. Așa că lovitura pe care părinții au primit-o în cazul acestor patru copii, fiind citați la tribunal, nu-i întîmplătoare. Au existat la timpul lor semnale de alarmă, dar nici unul dintre părinți n-a fost în stare să le înțeleagă. Acum cîțiva ani, Mihai Pîrvulescu, Ioan Grosu și alți cîțiva copii au fugit la Constanța. I-a atras mirajul mării. Erau însă niște școlari ușor de descoperit și miliția i-a adus înapoi. Mulțumiți că i-au văzut iar acasă, părinții nu s-au mai gîndit cum să umple golul din preocupările lor, să-i îndrepte spre ceva frumos și folositor. O pasiune nouă pentru creșterea porumbeilor l-a făcut pe Grosu să mai fure și în alte rînduri — dar părinții nu s-au îngrijorat. Poate cîteva lacrimi ale mamei, o izbucnire de mînie din partea tatălui — și atîta tot.

ILEANA POPOVICI

(Continuare în pag. 3-a)

Pe tema reducerii prețului de cost

Instantanee „indiscrete"

De ce ne-am oprit tocmai în secția T.O.T. (trăgătoria de oțel) a uzinei „Industria sîrmii" din Cîmpia Turzii veți vedea în cele ce urmează.

Trebuie să știți că secția aceasta nu este una dintre cele din urmă și nici dintre cele de frunte.

Lucrul în secție își urmează nestingherit cursul.

Fabricarea sîrmei implică un proces tehnologic destul de complicat, și multe operații ce se leagă între ele trebuie bine coordonate. Dacă un colac de sîrmă, înainte de a intra la mașinile de trefilat, nu este dezoxidat și tratat cum se cuvine, se obțin rebuturi sau sîrmă de proastă calitate. Dacă sîrma este ținută prea mult în cuptoarele de încălzire, ea se arde și se rupe etc., etc.

Intrebăm discret pe tînărul inginer Ion Dărămuș dacă asemenea lucruri se întîmplă des în secție.

— Din păcate se mai întîmplă...

Și așa am început să parcurgem un traseu care ne-a dezvăluit lucruri obișnuite dar altfel ascunse observației noastre și care, fiecare într-un fel, pricinuiesc consecințe nedorite.

In deobște, cel care suferă este prețul de cost al produsului finit.

Care or fi cauzele, cînd, cum și din pricina cui la prețul de cost al sîrmei se adaugă pe neobservate procente aparent minore? Să încercăm să le descoperim.

Nici n-am pășit bine în hala de decapare și aparatul fotografic a și reținut o imagine.

1. Maistrul sectorului s-a retras mai deoparte și-și răsucește o țigară — prilej cum nu se poate mai potrivit pentru ca macaragista Elena Bădău să scoată din baie mai devreme decît trebuie colacii de sîrmă și să-i ducă la piua mecanică. Cînd altfel nu te pricepi, — mai faci „economie" de timp și în detrimentul calității producției!

2. Incă o fulgerare a aparatului fotografic și încă un instantaneu pe peliculă.

De unde provine încurcătura în care se află Dumitru Filip? El trebuie să ducă la trefilare un colac de sîrmă dintr-un oțel cu calități bine definite. Dar cum să facă asta? Privirile lui se întorc cu reproș spre Bene Iosif.

— Dă-o dracului de treabă...

— Ce e, ce s-a întîmplat?

— Iar ai încurcat plăcuțele între ele și iar nu știu fiecare colac din ce sîrmă este.

— Ei, lasă, că te descurci tu...

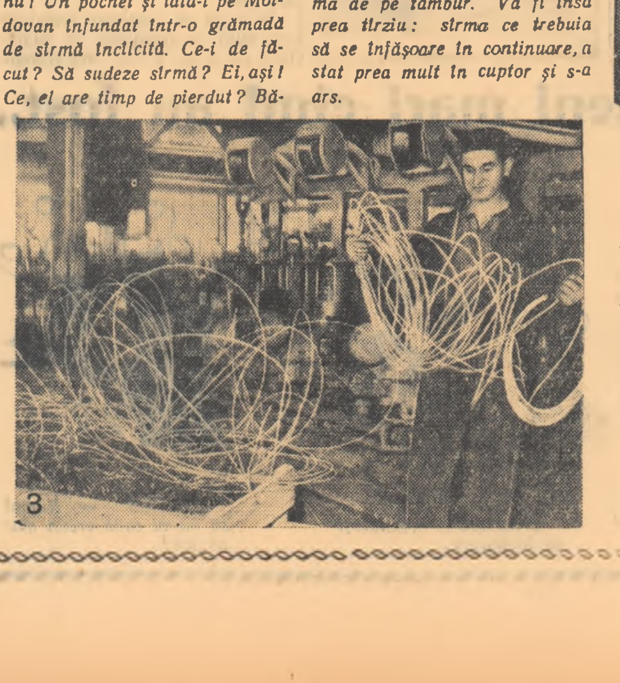
Și Filip se descurcă cum poate. Ia la întîmplare un colac de sîrmă și-l duce la trefilare.

3. Și iată că sîrma pe care a scos-o Elena Bădău mai repede decît trebuia din baia de acid sulfuric, pricinuindu-i o dezoxidare incompletă, și a cărei plăcuță, indicînd calitatea, a fost încurcată de Bene Iosif, a ajuns în mașina de trefilat la care lucrează utemistul Gheorghe Moldovan. Tobele se învîrtesc cu repeziciune și deapănă sîrma, care trecînd prin filiere se subțiază din ce în ce mai mult. Iată însă că filierele se tocesc repede. Moldovan are toate motivele să fie supărat. Să sperăm însă că treaba se va sfîrși cu bine. Colacul de sîrmă va trece la altă mașină. Dar nu! Un pocnet și iată-l pe Moldovan înfundat într-o grămadă de sîrmă încîlcită. Ce-i de făcut? Să sudeze sîrmă? Ei, aș! Ce, el are timp de pierdut? Băiatul se uită atent împrejur. Nu, meșterul nu-i prin apropiere. Atunci, colacul de sîrmă jumătățit este răsfirat și aruncat în grabă la lada cu deșeuri. De la mașina vecină sosește un nou colac de sîrmă. Cine știe dacă nu va avea și el aceeași soartă!

4. Am pătruns pe nesimțite într-un colț mai întunecat al halei. Un țăcănit și... mai e nevoie de explicații? Ar fi. Tamburul care se învîrtește în gol de cîtva timp ne face să vedem în frumoasa melodie de care s-a lăsat purtat Vasile Arva mai mult decît o melodie: un fluierat a pagubă.

A pagubă, pentru că Arva, peste cîteva minute, se va dezmetici, și va scoate grăbit sîrma de pe tambur. Va fi însă prea tîrziu: sîrma ce trebuia să se înfășoare în continuare, a stat prea mult în cuptor și s-a ars.

Și așa, una cîte una, micile neatenții, neglijențele, se adună într-un tot de proporții considerabile, în fața căruia muncitorii nu mai pot decît să se scarpine după ureche și să fluiere... a pagubă.

Prețul de cost rămîne umflat mai departe. Gazetele de perete vor continua să cheme pe tineri și vîrstnici să lupte pentru o productivitate sporită. Inginerii vor căuta rezolvarea acestor probleme.

Iar cei surprinși în fotografii se vor întreba cu mirare:

— Curios. Unde o fi defectul?

De la brigada noastră volantă: M. Caranfil, Radu Costin, Vasile Ranga

Interviu cu acad. EUG. MAKOVSKI

Căi ale biochimiei romînești

Cunoașterea vieții în amănunțime constituie și astăzi imboldul pentru desfășurarea unei vaste activități științifice. Pe căi diferite, oamenii de știință se străduiesc să ajungă la un capăt de drum comun. Incadrată în rîndul disciplinelor ce tind spre cunoașterea legilor fizice și chimice așezate la temelia uriașului edificiu al vieții, BIOCHIMIA netezește prin cuceririle ei calea spre aflarea adevărului asupra problemelor vieții organice.

Am căutat să împărtășim cititorilor noștri, cîteva din aspectele creatoare ale unei astfel de munci care se desfășoară în țara noastră și în acest scop, am pășit pragul Institutului de biochimie al Academiei R.P.R. Deși tînăr, Institutul se mîndrește cu o serie de realizări contribuind din plin la îmbogățirea tezaurului științei romînești. In mijlocul colaboratorilor săi l-am găsit pe Acad. Prof. Eugen Makovsky, directorul institutului. L-am rugat să ne împărtășească cîteva aspecte cu privire la activitatea Institutului pe care-l conduce, precum și la perspectivele care se deschid astăzi biochimiei romînești.

Ce ne puteți spune despre dezvoltarea biochimiei romînești și despre problemele ei actuale pentru țara noastră.

Imi veți permite mai întîi să arăt că biochimia este o știință care are o adevărată tradiție în țara noastră. Incă de la sfîrșitul veacului trecut au început să se întreprindă la noi diferite cercetări în domeniul biochimiei și ne mîndrim chiar cu o pleiadă de savanți care au dat lucrări de valoare mondială în acest domeniu. Printre cei care în trecut au adus contribuții deosebit de însemnate la dezvoltarea biochimiei romînești pot aminti pe Ion Athanasiu, Dimitrie Călugăreanu, Emanoil Teodorescu, Aurel Craifăleanu, Ion Vintilescu și alții. Astăzi biochimiștii din țara noastră se străduiesc să continue opera predecesorilor lor și muncesc la rezolvarea diferitelor probleme importante atît din punct de vedere teoretic cît și din punct de vedere practic. Printre problemele actuale ale biochimiei romînești socotesc că cele mai importante sînt acelea care vin în sprijinul medicinei, acelea care privesc mărirea producției agricole și care sprjină industria noastră.

In legătură cu aceste probleme pe care le socotiți printre cele mai actuale, ce ne puteți spune despre preocupările Institutului pe care-l conduceți pentru rezolvarea lor?

In momentul de față la Institutul de biochimie al Academiei R.P.R. se fac cercetări în diferitele domenii ale biochimiei.

O problemă importantă de care ne ocupăm în colaborare cu alte colective de specialiști din țară, este aceea a stimulării semințelor plantelor agricole. Stimularea semințelor constă în tratarea semințelor plantelor agricole cu anumite soluții de produși chimici, ca de pildă soluții de bromură de potasiu, hidrochinonă etc. Plantele care se dezvoltă din semințele tratate se dovedesc a fi mai viguroase și pot da rod mai bogat. Prin cercetările pe care le efectuăm urmărim nu numai obținerea unor sporuri de recoltă dar și descoperirea mecanismului de acționare a stimulenților, mecanism necunoscut în știință încă.

De asemenea în institutul nostru se mai lucrează în problemele biochimiei procesului de iarovizare a semințelor grîului de toamnă, precum și la o serie de alte probleme printre care amintim: încercări pentru obținerea de hibrizi vegetativi printr-o metodă nouă, pusă la punct în Institutul nostru și introdusă pentru prima dată la noi în țară; încercări de obținere a plantelor polipoide, adică a plantelor cu un număr multiplu de cromozomi față de plantele obișnuite.

Dacă vreți să ne vorbiți despre problemele biochimiei legate de medicină

Intr-adevăr biochimia, așa după cum am amintit mai sus, ajută mult și medicinii. La noi în institut se cercetează problema substanțelor curarizante, adică a substanțelor care pot bloca într-o anumită măsură activitatea sistemului neuro-muscular și care găsesc astăzi aplicații în tehnica narcozei, în neurologie, în tratarea afecțiunilor neuro-musculare etc. Facem sinteze de substanțe curarizante și lucrăm la lămurirea mecanismului de acțiune a acestor substanțe asupra organismului animal, mecanism care încă nu este cunoscut.

La institutul nostru a fost imaginată și pusă la punct o metodă nouă puțin cunoscută pînă acum pentru cercetarea exosmozei electroliților din piele. Metoda se dovedește a fi utilă nu numai ca mijloc ajutător în diagnosticul și urmărirea evoluției diferitelor afecțiuni cutanate dar și în rezolvarea anumitor probleme legate de igiena muncii. De pildă, prin această metodă am putut urmări procesul de demineralizare la minerii care lucrează la temperatură ridicată, ceea ce a putut ajuta la stabilirea regimului alimentar corespunzător și la prescripția apelor minerale saline.

Există în institutul dvs. preocupări și în domeniul biochimiei generale?

Desigur, pe lîngă problemele amintite ne mai preocupăm de cercetări în domeniul coacervării, adică a acelui mod de separare a anumitor substanțe coloidale și mai ales substanțe proteice din mediu care, după teoria academicianului sovietic A. I. Oparin, prezintă un interes deosebit în problema genezei vieții.

Aș vrea în sfîrșit să mai menționez anumite succese obținute în cadrul problemei stimulării semințelor plantelor agricole. Astfel s-au putut realiza sporuri de 10—15% la recoltele de orz de toamnă, floarea soarelui și porumb. S-a reușit sporirea vitaminei C în roșii și ardei, precum și creșterea producției acestor legume cu ajutorul unui amestec de stimulatori realizat în Institutul nostru și denumit polistim.

Au fost sintetizate o serie de substanțe curarizante noi, ca de pildă: derivați ai fluorenului, ai unor alcaloizi, ai unor peptide precum și o substanță denumită, succinilcholina și care de acum încolo va fi fabricată în țară pentru nevoile medicinei noastre.

Cercetările în domeniul coacervatelor, deși au fost începute de abia în primăvara acestui an, au dus la unele rezultate interesante mai ales în ceea ce privește formarea coacervatelor în medii macroheterogene.

Țin să vă mai spun că Institutul de biochimie al Academiei R.P.R. este în curs de organizare a unui simpozion cu privire la substanțele curarizante și la mecanismul lor de acțiune, simpozion la care vor fi invitați să participe specialiști din întreaga țară.

*

Desigur răspunsurile mai sus redate n-au putut oglindi în întregime perspectivele luminoase ce se deschid biochimiei — știință în plină dezvoltare în țara noastră. Am mulțumit academicianului E. Makovsky pentru bunăvoința de a fi împărtășit cîteva din problemele puse de viață pentru viață. Am părăsit Institutul de biochimie încredințați că foarte curînd vom putea prezenta cititorilor noștri noi și însemnate realizări ale cercetătorilor din acest vast și interesant domeniu care vine să îmbogățească tezaurul științei romînești.

P. POSARU

Acad. Makovski în laborator

Acad. Makovski cercetează pe cîmp starea plantelor provenite din semințe stimulate

---

Știința pentru toți

HIPNOZA a încetat să mai fie o TAINĂ

Continuînd seria de articole de explicare a unor fenomene pe înțelesul unor mase largi de tineri, publicăm astăzi un articol despre hipnoză.

V-ați lăsat vreodată îmbiați de chemarea tainică a unui spectacol de hipnotism și sugestie?

Ați auzit de așa zisele „vindecări miraculoase" făptuite doar prin rostirea unor cuvinte simple menite să înlăture boala?

Asemenea lucruri sînt într-adevăr cu putință, iar în spatele lor nu se ascunde nici o minune. Dacă ați auzit vorbindu-se vreodată de ele, atunci cu siguranță că nici „hipnoza" nu vă este un cuvînt necunoscut.

Cunoscută de milenii și folosită la început în scopuri mistice, hipnoza a trecut de-a lungul timpurilor, amestecată la un loc cu falsele teorii despre „spiritism", „magnetism animal" și „fluid vital", drept o manifestare superioară a unor forțe de neînțeles. A trebuit să se dezvolte știința, a trebuit ca savanți nenumărați să se preocupe de explicarea științifică și folosirea ei în practică, pentru ca nimbul ei plin de mister să se destrame treptat.

Hipnoza a încetat să mai fie o taină.

Dar cel căruia i se datorește întregul merit de a fi descoperit modul intim de producere a fenomenelor hipnotice, explicînd în mod științific mecanismul somnului hipnotic și însemnătatea sugestiei verbale, a fost marele fiziolog sovietic Ivan Petrovici Pavlov.

Ce este hipnoza?

Insăși denumirea explică înțelesul cuvîntului; pe grecește „hipnoza" înseamnă „somn". Intr-adevăr, omul hipnotizat este un om adormit în parte, un om căzut într-un somn parțial. Există o singură deosebire între somnul adevărat și hipnoză. In timp ce în somnul obișnuit activitatea scoarței cerebrale încetează în urma procesului de inhibiție care frînează procesul de excitație, în somnul hipnotic creierul continuă să mai păstreze cu lumea exterioară un raport. Este legătura ce se stabilește între hipnotizator și persoana hipnotizată. Hipnotizatul, deși în somn, continuă să audă vocea hipnotizatorului și ca atare îi execută ordinele. Lucrul nu trebuie să ne mire. Asemenea raport de relații păstrat în ciuda faptului că restul creierului „doarme", îl întîlnim uneori și în somnul obișnuit. Și în somnul natural, obișnuit, individul nu se rupe întotdeauna de mediul înconjurător. Cîteva puncte din creier mai rămîn să vegheze la păstrarea legăturii cu lumea înconjurătoare. Este prea bine cunoscut exemplul morarului care doarme liniștit, trezindu-se însă în clipa în care pietrele morii încep să macine în gol.

Exemple pot fi date la nesfîrșit. Ceea ce merită de reținut este faptul că spre deosebire de somnul obișnuit care este total, hipnoza este un somn parțial pe care-l putem provoca printr-o acțiune prelungită, monotonă, ritmică, cu ajutorul unor excitanți slabi sau mijlocii.

Somnul poate fi provocat de numeroși factori.

Nu trebuie uitat că un loc principal în provocarea fenomenelor hipnotice la om îl ocupă sugestia verbală, adică folosirea cuvîntului ca mijloc de a impune căderea în somn parțial. „Cuvîntul — arată I. P. Pavlov — reprezintă pentru om, un excitant condiționat tot atît de real ca și toate celelalte excitante comune ale animalelor". Și într-adevăr, rostind încet, pe același ton, dar poruncitor: „Ți-e somn, ți-e din ce în ce mai somn, te cuprinde oboseala, ochii ți se închid, pleoapele devin tot mai grele, ești obosit, tare obosit te cuprinde somnul, nu mai poți deschide ochii, ți-e somn, ai adormit, ai adormit"... hipnotizatorul poate să adoarmă persoana asupra căreia își îndreaptă puterea de sugestie. Din această clipă persoana hipnotizată ascultă de ordinele date de hipnotizator. Legătura se păstrează prin punctele de veghe existente în scoarța creierului.

Nu trebuie însă să ne închipuim că puterea hipnotizatorului este nemărginită. Pentru a putea fi hipnotizat este nevoie în primul rînd de o abandonare a rezistenței celui ce dorește să fie hipnotizat. De multe ori, din cauza rezistenței opuse, hipnoza nu reușește.

De asemenea este aproape cu neputință să determini pe cineva în stare de hipnoză să făptuiască un furt sau o crimă. De obicei asemenea porunci nu se îndeplinesc sau duc la trezirea celui căruia i s-a poruncit.

Poruncile obișnuite, mici idei insuflate celui adormit, sînt însă însușite fără opunerea vreunei rezistențe. Asupra acestei laturi a hipnozei și-au îndreptat oamenii de știință atenția. Căutînd să-i sugestioneze bolnavului ideea unei sănătăți desăvîrșite, medicii au început să folosească hipnoza în tratarea bolilor.

In medicină, astăzi hipnoza e folosită în două feluri; prin „hipnoterapie", adică prin tratarea bolnavilor cu ajutorul somnului — odihnă și prin „hipnopsihoterapie", adică prin tratarea bolnavilor cu ajutorul sugestiei verbale.

Folosind o serie de substanțe somnifere, se impune creierului bolnavului o odihnă de refacere, dezvoltînd și întărind inhibiția de protecție, ceea ce duce la o echilibrare a proceselor nervoase.

Prin „hipnopsihoterapie" pot fi stinse unele reflexe condiționate patologice, înlocuindu-se acestea prin altele noi și sănătoase. Astfel se tratează numeroși bolnavi cărora în urma unor boli sau emoții puternice li s-au instalat idei fixe, obsesii sau fobii. In tulburările nervoase ca: isterie, neurastenie, psihastenie, această metodă a dat rezultate bune.

In locul vechii metode de hipnotizare reprezentată prin așa numitele „pase" adică slabe excitații cutanate (la suprafața pielii) care se repetau în mod uniform, metoda aplicată astăzi constă în rostirea unor cuvinte pronunțate la un ton scăzut, uniform, care amintesc și descriu actele fiziologice ale stării de somn.

Aceste cuvinte constituie desigur excitanții condiționali intim legați de starea de somn la toți oamenii și provoacă astfel apariția acestuia. Din acest motiv poate hipnotiza și hipnotizează, orice element care a coincis în trecut de cîteva ori, cu starea de somn. Toate aceste elemente sînt analoage cu reflexele condiționate atît de cunoscute în înțelegerea activității creierului. Iată deci că nu este neapărată nevoie de prezența unui om cu însușiri speciale cum se credea în trecut, ci doar de înțelegerea și cunoașterea intimă a fiziologiei nervoase. O bandă de magnetofon cu înregistrarea unui mănunchi de cuvinte este suficientă să înlocuiască pînă și prezența omului care să hipnotizeze.

In modul acesta, sugestia apare drept cel mai simplificat și cel mai tipic reflex condițional al omului. Cuvîntul rostit de hipnotizator — fie chiar înregistrat pe banda de magnetofon — are ca efect asupra persoanei hipnotizate o concentrare a excitației într-o anumită regiune îngustă determinînd în același timp o inhibiție externă profundă în tot restul emisferelor, excluzînd astfel orice acțiune concurentă din partea excitanților prezenți sau a urmelor vechi. De aci rezultă puterea aproape de neînfrînt a sugestiei ca excitant în timpul hipnozei și chiar după ea. Cuvîntul își menține acțiunea chiar după hipnoză, rămînînd independent de alți excitanți de care nu poate fi atins deoarece cuvîntul nu era în legătură cu acești excitanți în momentul aplicării hipnozei.

Așa se explică vindecarea unor boli prin sugestie aplicată bolnavilor în spitale.

Toate acestea vin să dovedească că la baza hipnozei nu stau ascunse forțe misterioase necunoscute.

Ca orice lucru pe lume, metoda hipnozei se poate însuși prin învățătură. Datorită științei, ea și-a pierdut aureola ei plină de mister. A cîștigat în schimb o nouă valoare, mult superioară, prin munca celor ce o studiază și o aplică.

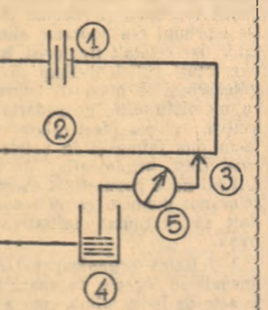
Dr. MIRCEA ȘERBAN

NOUTĂȚI DIN TEHNICA ROMÎNEASCĂ

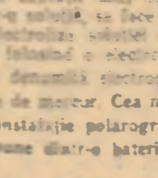
Secretele „polarografiei"

Stabilirea cantității și calității unei substanțe este astăzi o problemă rezolvată pentru chimie. Polarografia, metodă modernă de analiză fizico-chimică, permite stabilirea cantității și calității unei substanțe aflate în orice fel de soluție. Ea a fost inițiată în anul 1922 de profesorul ceh Iaroslaw Heyrowsky și este aplicată cu succes în cercetările științifice întreprinse în țara noastră. Astfel doctorul Perovici, autorul cărții „Introducere în polarografie", studiază diferite probleme de biochimie pe cale polarografică. De asemenea se fac cercetări în legătură cu analiza silicaților pe cale polarografică de către dr. Cioară. La Iași, profesorul Ralea și la Cluj cercetătorii Dima și Kekedy au pus la punct metode de dozare a elementelor pe cale polarografică.

Metoda constă în următoarele: pentru stabilirea cantității și calității unei substanțe dintr-o soluție, se face mai întîi electroliza soluției de analizat folosind o electrodă specială denumită electrodă picătoare de mercur. Cea mai simplă instalație polarografică se compune dintr-o baterie de acumulator (1) pusă în legătură cu un fir numit fir potențiometric (2) care permite datorită unui contact mobil (3) varierea tensiunii electrice primite de la acumulator.

Curentul trece apoi printr-un vas de electroliză (4) și printr-un galvanometru (5). Deviațiile galvanometrului sînt înregistrate pe o placă fotografică permițînd stabilirea unor curbe denumite polarograme. Cu ajutorul ei și prin intermediul cîtorva calcule ușor de efectuat se determină cantitatea și calitatea substanței din soluție.

In fotografia din stînga sus: vedem o polarogramă obținută în laborator cu ajutorul unei instalații ca aceea descrise mai sus.

E. SALCEANU
chimist

„Indicatorul vînturilor"

Chiar dacă am pășit în era energiei atomice, energia pe care o poate produce forța vînturilor nu și-a pierdut utilitatea nici în zilele noastre. Dar pentru folosirea acestei energii este necesară determinarea regiunilor denumite „vaduri eoliene", adică a regiunilor unde vînturile bat cu o intensitate mai mare. Pentru aceasta, de curînd a început să se folosească în țara noastră un tip nou de anemograf al cărui prototip a fost realizat la Institutul de mecanică aplicată al Academiei R.P.R.

Noul tip de anemograf romînesc, pe care-l puteți vedea și în fotografia alăturată, se compune din trei grupe de piese, fiecare grup avînd alt rol. La partea superioară a aparatului se distinge o sondă de presiune auto-orientabilă în curentul de aer în care este plasată. Ea indică direcția vîntului. La partea inferioară a aparatului se găsesc plasate un grup de piese care permit măsurarea intensității vînturilor. La partea centrală a anemografului se găsește un dispozitiv mecanic care înregistrează rezultatele culese. Noul tip de anemograf prezintă avantajul unei construcții ușoare, mai simple, asigurînd o precizie suficient de mare în măsurători. El vine în sprijinul cercetărilor științifice care se întreprind la noi în țară pentru utilizarea energiei vînturilor.

Ing. L. ARBORE

CAUCIUC FĂRĂ... „PENE"

Anvelopa fără cameră pentru roțile de automobil este un țel către care constructorii de anvelope tind de cîțiva zeci de ani, fără a fi reușit să găsească însă pînă acum o soluție mulțumitoare.

Abia de curînd constructorii sovietici și germani au pus la punct o anvelopă fără cameră prezentînd însușiri satisfăcătoare.

Anvelopa aceasta cuprinde un strat impermeabil pentru aer, executat din cauciuc butilic ceea ce face să nu mai fie nevoie de umflare cu aer prea frecventă. Acest strat are avantajul că, în condiții de lucru, e mai impermeabil la aer decît pereții interni ai unei camere obișnuite, umflate. După acest strat se află un alt strat ce are proprietatea de a lipi singur spărturile ce se produc în anvelopă. El e confecționat dintr-o rășină sintetică moale sau dintr-un amestec conținînd cauciuc nevulcanizat vîscos, care în cazul cînd se produce o spărtură o închide imediat, întărindu-se apoi în contact cu aerul.

Corpul anvelopei se confecționează dintr-un cauciuc special, iar țesătura de întărire e din perlon.

Această anvelopă prezintă o mai mare siguranță în exploatare, dispărînd pericolul de a rămîne „pe geantă", este mai rezistentă la uzură, eliminînd și necesitatea roților de rezervă. La viteze mari ea se încălzește mai puțin deoarece nu mai are loc frecarea între cameră și anvelopă.

Ing. F. SCHUBERT

Cărți noi apărute în Editura Tehnică

S. I. TURLIGHIN
Introducere în radiotehnică (trad. din limba rusă).
204 pag. lei 4,75.

I. P. JEREBTOV
Radiotehnica (trad. din limba rusă).
350 pag. lei 15,10.

V. TARABOI
Tehnologia reparării motoarelor Diesel.
280 pag. lei 7.

PETRE CRISTEA
Practica automobilului vol. I ed. III.
434 pag. lei 10,80.

BOLDIZAR TIBOR
Mașini miniere moderne
696 pag. lei 38,30.

„CERUL ARTIFICIAL"

De undeva, în surdină, se aud primele măsuri ale „Oratoriului" de Bach. Incet, pe nesimțite, se lasă noaptea. La ferestre se aprind luminile... Și totuși, să fie într-adevăr ora înserării? Acele ceasornicelor noastre arată ora 16. Sîntem în plină zi. Intunericul nopții n-a coborît în această după amiază decît în interiorul vestitului Planetariu din Iena (R.D. Germană).

Un vechi vers latin afirma că orașul Iena are 7 minuni. Aceste minuni au devenit însă în timpurile noastre lucruri modeste, care nu mai miră pe nimeni. In schimb însă, Iena are astăzi o adevărată minune care-și merită cu prisosință celebritatea și al cărui nume este cunoscut în lumea întreagă: PLANETARIUL ZEISS. Nu este străin care să sosească în Iena și să nu viziteze Planetariul. Unii cred că este un muzeu astronomic în care sînt expuse aparate, fotografii și tot felul de telescoape explicate de un ghid. Alții îl confundă cu un observator astronomic.

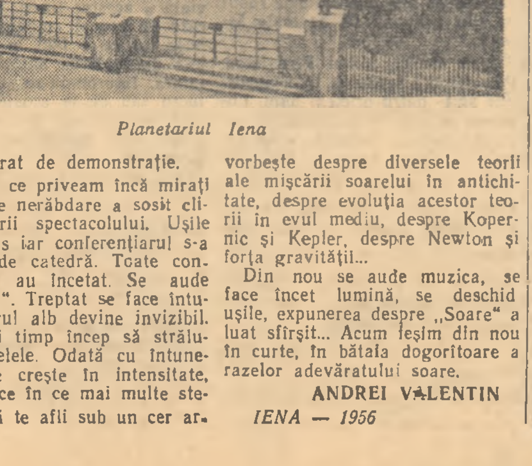
Planetariul din Iena a fost construit în anul 1926, într-un vechi parc, în apropierea grădinii botanice a cărei înființare se datorește lui Goethe. Chiar din stradă, în fundul unei curți mari, se zărește o clădire curioasă cu o cupolă al cărei diametru măsoară 25 metri. La intrare, pe o placardă, am zărit titlul temei care va fi prezentată în această zi: „Soarele". Din hol am intrat în sala principală a planetariului. Deasupra noastră se boltea cupola îmbrăcată în pînză albă, reprezentînd cerul. De jur împrejur, la baza cupolei, sînt siluetele munților din preajma Ienei și ale cartierelor orașului. Așa ar arăta acest peisaj dacă l-am fi privit din punctul cel mai înalt al cupolei. Pentru ca spectatorii să se poată orienta cu ușurință, punctele cardinale sînt indicate cu litere luminoase. Sala are o formă circulară; pe suprafața ei sînt așezate 550 de scaune.

De îndată ce am intrat în sală, privirile ne-au fost atrase de un mare aparat de demonstrație.

In timp ce priveam încă mirați și plini de nerăbdare a sosit clipa începerii spectacolului. Ușile s-au închis iar conferențiarul s-a apropiat de catedră. Toate conversațiile au încetat. Se aude „Oratoriul". Treptat se face întuneric. Cerul alb devine invizibil. In același timp încep să strălucească stelele. Odată cu întunericul care crește în intensitate, apar din ce în ce mai multe stele. Uiți că te afli sub un cer artificial atît de mult seamănă cu cel adevărat. Muzica încetează. Se aude vocea conferențiarului care explică vizitatorilor cerul.

Pe cer observăm traiectoriile stelelor din emisfera sudică... Peste puțin timp la orizont apar zorile... Și apoi, răsare soarele, care își urmează drumul său spre cer, oprindu-se la înălțimea cea mai mare pe care o atinge — la amiază. In același timp, conferențiarul vorbește despre diversele teorii ale mișcării soarelui în antichitate, despre evoluția acestor teorii în evul mediu, despre Copernic și Kepler, despre Newton și forța gravității...

Din nou se aude muzica, se face încet lumină, se deschid ușile, expunerea despre „Soare" a luat sfîrșit... Acum ieșim din nou în curte, în bătaia dogoritoare a razelor adevăratului soare.

Planetariul Iena

ANDREI VALENTIN

IENA — 1956

„Păstorul" electric

Intr-una din zilele acestei veri, pe izlazul comunei Curtici, raionul Arad, se putea vedea o mare animație.

Oamenii din comună auzind că un grup de tehnicieni aduseseră un „păstor" nou și ciudat, ieșiră pe izlaz să-l cunoască mai îndeaproape. Noul „păstor" fu adus aici într-o cutie portativă de lemn. La deschiderea ei s-a constatat că ea conține o bobină de inducție, un condensator, un întrerupător și un acumulator de 6 V.

Toate aceste piese formau elementele principale ale instalației pe care cei 2 tehnicieni care au adus-o o denumeau... „păstorul electric".

In două ore întreaga instalație era pusă în funcțiune. O suprafață de 2 ha. a fost împrejmuită cu un gard de sîrmă zincată cu diametrul 2-3 mm. In interiorul acestei împrejmuiri au fost introduse vițele pentru pascut. După cîteva minute una din vaci apropiindu-se de gard s-a atins o clipă de sîrmă. Această clipă a fost suficientă pentru ca prin corpul vacii să treacă un curent electric și s-o facă să fugă cît colo de lîngă gard.

După 2-3 atingeri de sîrmă, vițele au căpătat un reflex condiționat și nu se mai apropie de loc de împrejmuirea de sîrmă. In acest fel, în comuna Curtici a fost aplicată metoda pășunatului rațional, pe parcele, cu ajutorul instalației denumite „păstorul electric".

Pășunatul prin parcele prezintă o serie de avantaje față de pășunatul obișnuit ca, de pildă, micșorarea suprafeței de pășunat.

Imprejmuirea de sîrmă prin care trece curentul electric, prezintă la rîndul său o serie de avantaje față de împrejmuirea obișnuită de lemn. Imprejmuirea sau gardul electric este cu 70% mai ieftin decît gardul obișnuit.

Gardul electric ferește vițele de atacul animalelor sălbatice; nu se defectează repede întrucît este evitată îngrămădirea animalelor la gard; înlocuiește munca oamenilor însărcinați cu paza animalelor.

Ing. A. FLEGON

Oameni mari cînd au fost... mici

ARHIMEDE: — Nu mă cufunda prea mult că se revarsă apa.

GALILEU: — Și totuși se învîrtește...

NEWTON: — Numai să nu-mi cadă vreun măr pe jos!..

GUTENBERG: — Dacă aș ști să citesc, le-aș aranja eu!

FRANKLIN: — Vai ce zmeu trăznit!..

Desen de L. DARIAN

TINERI, SPRE ŞANTIERE!

Chemare, şantier, brigadieri...

Iată cuvinte care pătrund tot mai adînc în conştiinţa tineretului patriei noastre. La chemarea Comitetului Central al U.T.M. au răspuns cu însufleţire şi tinerii regiunii Bucureşti. Peste 700 de tineri au plecat pe şantierele naţionale din Hunedoara, Uricani şi Bicaz. Mulţi muncesc cu tragere de inimă pe şantierul regional de la Buftea, iar alţii pe diferite şantiere ale regiunii.

Cu toate acestea, în privinţa recrutării de noi tineri nu există în regiune o situaţie prea îmbucurătoare. In ultima vreme prea puţini tineri au plecat pe şantiere. Şi aceasta pentru că ei nu cunosc munca, viaţa şantierelor, iar comitetele raionale U. T. M. nu depun eforturi să le facă aceste lucruri cunoscute. Situaţia aceasta poate fi îmbunătăţită.

Dacă iniţiativa comandamentului şi a comitetului U.T.M. de pe şantierul de la Buftea s-ar extinde, rezultatele ar fi mai bune. Această datorie îi revine în primul rînd Comitetului regional U.T.M. Bucureşti.

Iată pe scurt în ce constă această iniţiativă. In unele duminici, pleacă în satele regiunii grupuri de brigadieri care sînt din aceeaşi comună. Ei stau de vorbă cu consătenii despre viaţa şantierului, despre frumuseţea şi mîndria de a fi brigadier, despre multe altele. Tovarăşul Nicolae Peniu, organizator al Comitetului regional U.T.M. Bucureşti, care munceşte pe şantierul de la Buftea, relevă că această iniţiativă a dat rezultate în comuna Peretu din raionul Roşiori de Vede.

Iată şi fapte.

Cînd tovarăşul Mihai Ciocîrlan, responsabilul şcolii de mozaicari de pe şantierul Buftea, s-a apropiat de Vasile Ion, acesta l-a privit cu mirare.

— Şantier? Ce să fac eu acolo? Eu sînt muncitor cu braţele.

— Foarte bine! Avem mare nevoie de oameni ca dumneata. Dacă vrei, ai să înveţi şi o meserie. Cunosc tineri care nu ştiau să dea decît cu tîrnăcopul cînd au venit pe şantier, azi sînt mozaicari.

— Mozaicari? ...Ce-s aceia?

— Meseriaşi. Din aceia care, din ciment şi pietre, fac pardoseală, scări netede şi sclipitoare ca marmura.

Băieţandrul se uită în ochii acelui ce grăia, apoi întrebă cu interes:

— Da' eu aş putea ajunge... cum aţi zis?

— Mozaicar?!

— Da, aşa!

— Auzi vorbă!

Astfel de convorbiri au avut brigadierii şi cu alţi tinerii din comuna Peretu. 40 dintre ei au hotărît să plece pe şantier.

Asemenea ieşiri pe teren ale brigadierilor care s-au dovedit rodnice sînt proiectate şi în comunele Săbăreni, raionul Răcari, Bogdana, raionul Alexandria şi altele. Brigadierii vor da în aceste comune şi scurte spectacole artistice legate de viaţa şantierelor.

Este necesar ca, Comitetul regional U.T.M. Bucureşti ca şi alte comitete regionale să folosească experienţa brigadierilor de la Buftea; astfel vor porni spre şantierele ţării şi alţi tineri dornici de a dărui patriei tot ce au ei mai bun.

N. BARBU
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Bucureşti

ACTUALITATEA *pe scurt*

Sărbătoarea toamnei

Am revăzut cartierul copilăriei. Părea schimbat de cînd se construiseră halele Obor, larma nesfîrşită a pieţii fusese parcă zăgăzuită între pereţii uriaşi ai clădirii. Şi acum...

Un amalgam de zgomote. O fanfară repetă încăpăţînată un marş atentînd la timpanele celor ce se leagănă în lanţuri. Alături — un negustor... Ceva mai încolo răsunau glasuri răguşite. De pe o estradă, cîţiva oameni invită cu perseverenţă publicul să viziteze „zidul curajului". Numai cu doi lei poate fi văzut cel care face „acrobaţii cu motocicleta pe un zid de 6 metri înălţime, drept şi alunecos" — după cum promite reclama verbală. Drept garanţie, pe estradă a fost adusă motocicleta...

In forfota tîrgului, o cămilă îşi leagănă imperturbabilă cocoaşele. Nimic nu o deranjează. Merge alene, purtînd o tăbliţă ce îndeamnă publicul să viziteze menajeria Circului de Stat. Atrasă probabil de lumea adunată lîngă o tejghea, cămila s-a apropiat. Un ţăran vinde verdeţuri. Cămila, afacind prin surprindere a înghiţit o varză, încă una şi a plecat. După comportarea s-ar putea spune că nu era mulţumită de marfă. In schimb, ţăranul se bucură. Scăpase ieftin.

Pe un vagon o inscripţie: „Juju — maestrul zburător": „Maestrul" are un concurent serios — ghereta în care se trage la ţintă. Bineînţeles, nu lipseşte nici tradiţionalul fotograf. Un inventiv reprezentant al acestei bresle a adus un urs împăiat. Aşa încît te poţi fotografia... în braţele ursului. Iar grataragiul de la un bufet de stat, asaltat de clienţi, îşi face reclamă în versuri:

„Colo circul, colo leii,
Iar aicea mititeii"

De must nu mai vorbim. El se numără printre „vedetele" tîrgului. Dar tîrgul Moşilor nu înseamnă numai distracţii. Căruţele ţărăneşti aduc belşugul ogoarelor. Colectiviştii şi individualii desfac prisosul de produse. Unii vin chiar de departe. Faima tîrgului s-a dus peste hotarul regiunii

Ţăranii sînt şi vînzători şi cumpărători. Ii întîlneşti la bazele organizaţiilor comerciale de stat, cumpărînd de la uneltele agricole pînă la pînzeturi şi încălţăminte. Acum, în toamnă, se gîndesc la iarnă. Bucureştenii au preocupări asemănătoare dar într-un alt domeniu: produsele agricole. In tîrg, îşi înfăţişează astfel în forma vie schimbul între oraş şi sat.

...Larma încetează la venirea nopţii... Dar liniştea-i de scurtă durată. Dimineaţa în zori, odată cu căruţele ţărăneşti apare şi „maestrul" Juju, şi temerarul motociclist, şi bineînţeles neobosita fanfară.

E. OBREA

Delegaţia oamenilor de cultură din Egipt a părăsit Capitala

Marţi dimineaţa a părăsit Capitala, îndreptîndu-se spre Moscova, delegaţia oamenilor de cultură din Egipt compusă din Mohamed Said el Erian, director al Afacerilor Generale din Ministerul Educaţiei şi Instrucţiei, conducătorul delegaţiei, dr. Mohamed Mandour, critic literar şi profesor de literatură, Ali Ahmed Bakasir, dramaturg, directorul administraţiei teatrelor din Ministerul Orientării Naţionale, Chawky Deif, profesor de literatură arabă, şeful secţiei de literatură arabă a facultăţii de litere din Cairo şi Abdel Rahman el Sharkaoui, membru al Uniunii Scriitorilor din Egipt, membru în Consiliul Mondial al Păcii, care ne-a vizitat ţara la invitaţia Ministerului Culturii şi a Uniunii Scriitorilor din R.P.R.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, oaspeţii egipteni au fost salutaţi de reprezentanţi ai Ministerului Culturii, Uniunii Scriitorilor din R.P.R. şi Comitetului Naţional pentru apărarea păcii din R.P.R.

Incă o toamnă?

Aici era odată un cinematograf...

Iată, mai trece o toamnă şi unele săli de spectacole rămîn mai departe nefolosite pentru ceea ce au fost construite. E vorba, printre altele, de cinematograful fost „Edison" de pe Calea Dudeşti. Aici — după cum ne-a informat paznicul — cooperativa „Electro-bobinajul" îşi ţine şedinţe şi organizează repetiţii ale echipelor artistice. In acelaşi timp, grădina fostului cinematograf este transformată în garaj de... cine credeţi?... Cinematografia bucureşteană! Cîteva sute de metri mai jos, pe Calea Văcăreşti, stă închis de aproape doi ani fostul cinematograf „Gloria", aproape în paragină, deşi aparţine... sfatului popular.

Va mai trece oare şi toamna aceasta fără ca să se ia vreo măsură cu cele două săli de spectacole?

P. VEDEA

„Noul detaşament"

RECENZIE

„Mie mi-a plăcut mult „Noul detaşament" — declară deunăzi o instructoare superioară de pionieri, de la o şcoală din Bucureşti. Nu pentru că lucrarea ar avea o deosebită valoare literară, ci pentru că în ea m-am regăsit pe mine însumi în primele zile ale activităţii mele, frămîntată de probleme pe care nu le înţelegeam sau de altele cărora nu le vedeam calea practică de rezolvare".

Intr-adevăr, acesta e lucrul care te impresionează în primul rînd, citind „Noul detaşament". In recunoaştem că autorul — V. Radulian — reuşeşte, cu multă pricepere, să analizeze toate aspectele unei probleme dificile: pregătirea şcolarilor pentru a deveni pionieri.

Poate că unii dintre instructorii ce vor citi lucrarea lui Radulian vor exclama: „dar nu e de loc simplu să pregăteşti copii pentru pionierat!". Aceasta e un mare adevăr, după cum adevăr e şi faptul că mai sînt instructori de pionieri care ar putea descoperi abia acum acest lucru. Din nefericire, unii (nu puţini) instructori de pionieri consideră această pregătire ca o treabă tehnică. Indeobşte, se mulţumesc cu simpla lectură a regulamentului, explicarea simbolurilor pionereşti şi cîteva amănunte în legătură cu ţinuta pionierului. Rezultatul unei asemenea „pregătiri" iese la iveală mai tîrziu, prin marea proporţie a pionierilor ..., prin pionieri indisciplinaţi, lipsiţi de respect faţă de profesori, etc.. la care tot instructorul se minunează: „oare aceştia sînt pionieri?"

Privită prin prizma acestor fapte, cartea lui V. Radulian aduce însemnate servicii mişcării pionereşti. Lucrarea demonstrează clar şi categoric că a pregăti şcolari pentru pionierat, înseamnă de fapt a pregăti buni pionieri, înţelegînd prin aceasta un întreg complex de măsuri politice, educative, ceea ce în ultimă analiză înseamnă de fapt conţinutul muncii în organizaţia de pionieri.

„Da, citim cu copiii regulamentul". Autorul e de acord cu această metodă. „Dar cum?" Simpla enunţare a unor paragrafe poate instala în conştiinţa fragedă şi instabilă a copilului precepte morale şi etice? Fireşte că nu. Paragrafele trebuiesc înţelese, fixate şi pentru aceasta este necesar un întreg arsenal de metode. Metodele indicate de Radulian au temeiuri ştiinţifice, bine gîndite. Ca pedagog, V. Radulian a înţeles importanţa dualităţii impresionabilitate—receptivitate, atît de caracteristică copiilor, mai ales la vîrsta pionieratului. Cu alte cuvinte concepţia metodică a lucrării lui Radulian pleacă de la premiza: „Deschide copilului sufletul dacă vrei să înţeleagă şi să primească".

Şi pornind de la aceasta, V Radulian dezvoltă în lucrarea sa o întreagă gamă de măsuri sistematizate crescendo. Aceste măsuri au drept scop reprezentarea plastică a indicaţiilor regulamentului. Discutăm despre curaj? Apoi să prezentăm copiilor un om curajos, un pilot, un marinar, care, prin povestirea propriilor sale întîmplări, să materializeze noţiunea de curaj... Şi nu este rău dacă se iscă chiar discuţii asupra dovezilor de curaj (sau de lipsă de curaj), pe care le dau copiii. Reprezentarea materială a noţiunii de muncă se poate face arătînd copiilor ce înseamnă munca (o vizită în fabrică, la S.M.T., la gospodăria colectivă) sau punîndu-i pe ei să muncească.

Bineînţeles acestea sînt doar exemplificări. Lucrarea lui Radulian respinge reţetele şi recomandă orientarea de la caz la caz, recomandă folosirea maximă a imaginaţiei pentru aflarea de forme cît mai noi şi mai atrăgătoare.

Ceea ce reiese însă clar este faptul că pregătirea pentru pionierat trebuie să atingă laturi ale caracterului copiilor.

Să existe oare o contradicţie între cele spuse pînă aci şi ceea ce ştiu în general instructorii de pionieri: că mişcarea pionierească trebuie să crească necontenit şi din punct de vedere numeric? Nicidecum. Buna pregătire a copiilor nu înseamnă stăvilirea pătrunderii în organizaţia de pionieri ci, dimpotrivă, o creştere a numărului de copii demni de a fi pionieri, cu condiţia pe care Radulian o subliniază în repetate rînduri: nu pregătire în pripă, ci pregătire începînd din clipa în care copilul păşeşte pentru prima oară în şcoală... Şi ce ajutor ar însemna pentru şcoală respectarea unei asemenea indicaţii de către toţi instructorii!

V. Radulian a căutat să îmbrace îndrumările conţinute în lucrarea sa, într-o formă atrăgătoare. El a folosit pentru aceasta un imaginar schimb de scrisori între doi instructori de pionieri. Fireşte că această formă, prin ea însăşi, înviorează cartea şi o face plăcută la lectură.

Evident, lucrarea lui Radulian nu are pretenţii literare. Cu toate acestea, folosirea unor forme publicistice mai diverse, ar fi evitat desigur monotonia care cu toate eforturile autorului nu a putut fi cu desăvîrşire înlăturată. De asemenea, autorul şi redactorii ar fi trebuit să facă un efort mai mare spre a elimina cît mai mult din marea cantitate de formulări didactice care în unele locuri dau lucrării un caracter de instructaj.

Adevărul este însă că acest gen de lucrări, în care noţiuni aride trebuie prezentate cît mai atrăgător, este un gen greu chiar pentru o pană mai experimentată decît cea a lui V. Radulian. Şi apoi, sincer vorbind, Radulian are meritul de a fi printre primii care pornesc pe un drum nebătătorit.

Dar dacă îi iertăm lui V. Radulian anumite deficienţe literare ale lucrării sale, mai puţin îngăduitori putem fi cu lipsurile de fond. Părerea noastră este că lui Radulian îi lipseşte o poziţie combativă faţă de practicile necorespunzătoare ale multor instructori şi activişti, în domeniul pregătirii şcolarilor pentru pionierat şi chiar în domeniul propriu-zis al creşterii mişcării pionereşti.

Aci era locul să se combată formalismul în pregătirea copiilor despre care s-a vorbit şi mai sus. Aci ar fi putut combate Radulian practica încadrării pionierilor „după ochi" sau după insistenţele unor părinţi „influenţi" în şcoală, care nu reuşesc să înţeleagă metodele educaţiei comuniste. Ar mai fi putut Radulian să critice practica dăunătoare a unor comitete regionale, raionale şi orăşeneşti U.T.M., care au ajuns să impună o normă săptămînală, lunară sau anuală de primire a şcolarilor în organizaţia de pionieri. Este o notă proastă atît pentru Radulian cît şi pentru redactorii săi că i-au permis să se menţină într-o atmosferă liniştită, „fără vînturi şi furtuni", ceea ce în mod vădit scade valoarea lucrării.

Din cele de mai sus n-am vrea să se înţeleagă că sîntem înclinaţi să minimalizăm lucrarea „Noul detaşament". Reflecţiile noastre se adresează Editurii Tineretului, precum şi autorilor viitoarelor lucrări din colecţia „Pentru activitatea pionierească" în speranţa că ele vor fi luate cît de cît în consideraţie.

Cît despre „Noul detaşament" o recomandăm cu căldură instructorilor de pionieri, activiştilor, membrilor comitetelor U.T.M. din întreprinderi şi instituţii; această carte nu trebuie să lipsească din biblioteca lor.

A. WEISS

Acord progresiv în industria construcţiilor

Extinderea muncii în brigăzi complexe şi de specialitate şi perfecţionarea proiectelor de organizare a şantierelor au creat condiţii pentru introducerea acordului progresiv — formă superioară de organizare şi retribuţie a muncii în construcţii, care cointeresează direct pe muncitori şi maiştri în mărirea productivităţii muncii şi scurtarea termenelor de execuţie a lucrărilor. In prezent pe 8 şantiere ale Ministerului Construcţiilor se aplică experimental acordul progresiv.

Experimentarea a dovedit că acordul progresiv îmbină interesele producţiei cu interesele personale ale muncitorilor de pe şantier. Primele trei brigăzi de pe şantierul de locuinţe Floreasca din Capitală care folosesc acest sistem au obţinut realizări însemnate. Astfel, brigada complexă condusă de zidarul Ion Doboş, care a terminat construcţia blocului nr. 50 cu 4 zile mai devreme, obţinînd o creştere a productivităţii muncii cu 104 la sută, a realizat şi un cîştig mediu dublu în comparaţie cu cel calculat pe baza acordului simplu. Cîştiguri sporite au obţinut şi membrii din brigada de specialitate condusă de tencuitorul Mihai Polder de pe şantierul fabricii de faianţă din Sighişoara, care au mărit productivitatea muncii cu 54 la sută.

Cît de bună e pastrama mai ales cînd e udată cu o cană de must...
Foto: E. CSIKOŞ

Ce vedem în noua stagiune teatrală

Teatrele vor prezenta în această stagiune numeroase lucrări din repertoriul clasic romînesc pe care spectatorii nu au avut de mult prilejul să le vizioneze. Printre acestea pot fi citate „Năpasta" de I. L. Caragiale şi „Mille director" de Vasile Alecsandri la Teatrul Naţional „I. L. Caragiale" din Bucureşti, „Despot Vodă" de Vasile Alecsandri, la Teatrul Armatei, „Viforul" de Barbu Delavrancea, la Teatrul Tineretului, Teatrul Naţional din Craiova şi Teatrul de Stat din Arad, „Baba Hîrca" de Vasile Alecsandri la Teatrul Naţional din Craiova şi altele.

Din literatura dintre cele două războaie, teatrele au introdus în repertorii piesele „Omul cu mîrţoaga" de Gh. Ciprian, „Domnişoara Nastasia" de G. M. Zamfirescu, „Suflete tari" şi „Mitică Popescu" de Camil Petrescu, „Plicul" de Liviu Rebreanu, „Coriolan secundus" de Mihail Sorbul, „Răzbunarea sufleurului" de Victor Ion Popa, „Omul care a văzut moartea" de Victor Eftimiu, „Steaua fără nume" de Mihail Sebastian şi altele.

Repertoriul teatrelor marchează în această stagiune o accentuată înviorare a activităţii dramaturgilor noştri, vor fi puse în scenă piesele originale, de creaţie recentă ca „Ziariştii" de Al. Mirodan, „O călătorie în lună" (piesă pentru copii) de H. Nicolaide, „Romanticii" de Petru Dumitriu şi Sonia Filip, „Ultima generaţie" de V. Niţulescu şi Fl. Vasiliu, „Microbii" de Dan Negreanu, „Taina lui Grigore Cristea" de Teofil Buşecan, „Inima noastră" de Valeriu Luca, „Tudor din Vladimiri" de Mihnea Gheorghiu, „Care pe care" de I. Istrati, „Regăsire" de Fr. Vinea, „Pălăria verde" de Petre Stănescu, „Casa cu muşcate" de I. Gheliuc, „Oameni de 1000 de ani" de Tiberiu Vornic, „Un singur răspuns" de I. Tudor şi M. Sergiu, „După furtună" de Iohan Sekler, „Soţia tovarăşului Dima" de T. Mănescu şi S. Andreescu, precum şi alte piese de Asztalos Istvan, Ana Novac, Horia Lovinescu, Laurenţiu Fulga, Nicolae Tăutu şi alţii

Artişti fotografi din R. P. R. invitaţi peste hotare

Artiştii fotografi din ţara noastră au fost invitaţi să participe la o serie de manifestări ale colegilor lor de peste hotare.

Cercul fotografilor amatori „Puşkaş Tivadar" din R. P. Ungară, ai cărui membri sînt muncitori din industria grea, organizează la începutul lunii decembrie la Budapesta o expoziţie la care au poftit şi fotografi amatori din ţara noastră.

Artiştii noştri fotografi au mai primit de asemenea o invitaţie din partea Asociaţiei fotografilor din S.U.A. de a participa la expoziţia care se va deschide la Washington la începutul anului viitor. La expoziţie, care va cuprinde fotografii publicitare din comerţ, industrie etc, fiecare participant va figura cu cîte o lucrare.

Invitaţii asemănătoare au fost primite din partea Cineclubului „Biela" din Italia, Clubului fotografic din Cuba şi Clubului fotografic din Melbourne. Totodată artiştii noştri fotografi se pregătesc pentru Expoziţia internaţională de fotografii artistice de la München, care se va deschide în martie 1957.

Zilele acestea, reprezentanţi ai Asociaţiei artiştilor fotografi din R.P.R. au plecat la Köln pentru a participa la Congresul de artă fotografică.

Veşti bune de la mineri

Minerii din întreprinderile carbonifere au obţinut noi succese în luna septembrie. In bazinul Valea Jiului, de exemplu, planul de producţie a fost îndeplinit în proporţie de 100,4 la sută. Ca urmare a generalizării metodelor înaintate de muncă minerii de la Lupeni au obţinut cele mai mari realizări, dînd peste plan în luna septembrie 6482 tone de cărbune cocsificabil. Organizîndu-şi mai bine munca, minerii de la Lonea au dat peste plan 2029 tone de cărbune, iar cei de la Uricani şi Vulcan şi-au îndeplinit planul în proporţie de 102 şi respectiv 100,1 la sută.

Şi minerii de la Căpeni şi Ţebea au întrecut în luna septembrie sarcinile de plan cu 8 şi respectiv 4,8 la sută. La Sălaj şi Doiceşti planul de producţie a fost îndeplinit în aceeaşi perioadă în proporţie de 102 la sută, iar la Şorecani în proporţie de 101 la sută.

(Agerpres)

Satisfacerea cerinţelor consumatorilor privind calitatea produselor este una din preocupările de seamă ale colectivului din cadrul Intreprinderii pentru Colectarea şi Industrializarea Laptelui din Bucureşti.

Aceasta este şi grija laborantei Iudith Butnaru care controlează temperatura laptelui depozitat în tancuri.

Foto: Agerpres

SPORT

De ce stagnează tenisul?

De o rară spectaculozitate, tenisul de cîmp este un sport al agilităţii, al mobilităţii şi al graţiei. Rezervat pe vremuri celor avuţi (datorită scumpetei rachetelor, a mingilor şi chiriei terenurilor) tenisul a devenit la începutul introducerii lui în ţara noastră, în urmă cu peste 30 de ani, un sport „nobil", sportul preferat al celor cu „sîngele albastru". Şi această situaţie s-a menţinut timp îndelungat. Abia în anii puterii populare sportul cu racheta a devenit accesibil tineretului nostru care, cu toate că nu are „sînge albastru", este capabil de performanţe răsunătoare. Şi tocmai ca să stimuleze în continuare dezvoltarea acestui atît de plăcut şi folositor sport, s-a organizat nu de mult în Capitală, marele concurs internaţional, la care, alături de sportivii noştri au participat tenismeni din R. P. Ungară, R. Cehoslovacă, R. P. Polonă şi R P. Bulgară.

Şi numai după o săptămînă de la acest concurs, sportivii noştri fruntaşi au susţinut noi întreceri internaţionale. De data aceasta, cu tenismenii sovietici, întîlnire pe care am pierdut-o cu 10—9. In plus, recent, cei mai buni sportivi au participat la întrecerile campionatelor republicane.

In ansamblu, comportarea jucătorilor noştri de tenis la toate aceste întreceri a fost sub posibilităţile lor. Atît la concursul internaţional din Bucureşti, cît şi la întîlnirea cu sportivii sovietici era de aşteptat o comportare mai îndrăzneaţă, a sportivilor noştri, în special la probele de dublu. In ceea ce priveşte întrecerile campionatelor republicane aici favoriţii au cîştigat. Trebuie semnalat însă nivelul mediocru la care s-au desfăşurat întîlnirile, o lipsă de interes elementar din partea jucătorilor pentru nivelul tehnic al întrecerilor.

Neîndoielnic, organizarea concursului internaţional de la Bucureşti ca şi unele rezultate obţinute de tenismenii noştri sînt dovezi ale avîntului pe care sportul cu racheta l-a luat în ţara noastră. Se pune totuşi întrebarea: e mulţumitoare această dezvoltare? Tocmai prin prisma acestor ultime întreceri se pot face cîteva reflecţii asupra activităţii sportivilor fruntaşi, cît şi a măsurii în care acest sport şi-a schimbat vechiul caracter devenind un sport larg practicat. Ţinînd seama de aceasta, trebuie spus că, deşi a crescut mult, totuşi numărul jucătorilor de tenis din ţară continuă să fie încă foarte mic. Se presupune că există cîteva mii de oameni care au legătură cu tenisul, dintre aceştia cei mai mulţi sînt medici, ingineri, funcţionari. La această stare de lucruri contribuie şi numărul redus de competiţii cu un caracter mai larg. Organizarea unor competiţii locale ca şi a unor centre pentru tineret şi copii în provincie, ar putea constitui mijloace eficace de popularizare şi dezvoltare a jocului de tenis.

Din nefericire, o serie de asociaţii sportive ca, de pildă, Flamura roşie, Ştiinţa, Energia şi altele, continuă să socotească şi acum tenisul drept un sport „nobil". Aceste asociaţii ca şi cea mai mare parte dintre comitetele regionale C.F.S. nu se ocupă de dezvoltarea tenisului în rîndurile tinerilor. Aşa se şi explică de ce există un număr foarte mic de tineri jucători de tenis. Desigur că la aceasta contribuie şi lipsa unor terenuri sportive. Cum să crească numărul tinerilor care practică tenisul cînd nu există în suficientă măsură baze sportive? In unele oraşe, ca de pildă Iaşi, Timişoara există doar cîte două-trei terenuri de tenis La Oradea, deşi în urmă cu mai mulţi ani existau aproape 20 de asemenea terenuri, astăzi sînt numai 8. In unele oraşe, printre care Galaţi, Brăila şi altele nu există în momentul de faţă nici un teren. E clar că în aceste locuri nu se poate vorbi de dezvoltarea cît de cît a tenisului.

In ceea ce priveşte materialele sportive — rachete, mingi — lucrurile stau la fel. Deşi s-a atras atenţia Ministerului Industriei Uşoare prin presă şi de către organele respective interesate asupra calităţii proaste a rachetelor şi mingilor fabricate, nu s-au luat nici un fel de măsuri. Pe lîngă faptul că sînt de calitate foarte slabă au şi un preţ destul de ridicat. Cum să se dezvolte tenisul în rîndul copiilor, cînd nu se fabrică rachete pentru aceştia?

O altă problemă care se ridică acut este aceea a antrenorilor. Numărul acestora e încă foarte mic. In centre mari ca Timişoara, Arad şi altele există numai un singur antrenor şi acela nu se ocupă exclusiv de tenis. Şi chiar dintre aceştia, majoritatea continuă să participe şi la concursuri, ca jucătorii Caralulis, Cobzuc, T Badin. In acest fel, bineînţeles că ei nu se pot ocupa în mod serios nici de pregătirea lor personală şi nici de aceea a jucătorilor pe care îi antrenează. In plus, în rîndurile antrenorilor există o serie de neînţelegeri în ceea ce priveşte concepţia desfăşurării antrenamentelor. E timpul ca C. C. F. S. să intervină, pentru a lămuri lucrurile.

Fără îndoială că toată această situaţie se datoreşte în cea mai mare măsură C.C.F.S., în conducerea căruia a existat multă vreme o atitudine de subapreciere a tenisului Aceasta ne-o dovedeşte faptul că pînă de curînd în cadrul C.C.F.S.-ului n-a existat o inspecţie care să se ocupe în mod special de problemele tenisului; nici pînă în momentul de faţă nu s-a stabilit încă un antrenor de stat care să se ocupe cu competenţă de pregătirea loturilor de sportivi fruntaşi ai ţării. Tot din vina Comitetului pentru Cultură Fizică şi Sport multă vreme nu au fost organizate în ţară întîlniri internaţionale, lipsindu-i astfel pe jucătorii fruntaşi de experienţa unor concursuri şi întîlniri cu tenismeni de mai mare valoare.

Ţinînd seama de toate acestea, se impune luarea unor măsuri eficace de către C.C.F.S., ca şi o preocupare mai activă a comisiei centrale de tenis (preşedinte tov. Maurer), în vederea dezvoltării tenisului la nivelul întregii noastre mişcări sportive.

AL. PINTEA

Dincolo de sentinţa tribunalului

(Urmare din pag. 1-a)

In familia Staicu, copii duc de multă vreme o viaţă lipsită de orice control. Acest lucru a făcut posibil ca unul din copii să rămînă infirm în urma unor experienţe cu substanţe chimice; tot din lipsa de control a părinţilor cel mai mare dintre băieţi a renunţat la munca plecînd de acasă cu săptămînile sau cu lunile, trăind el ştie din ce expediente, iar cel mai mic şi-a făcut intrarea în viaţă înşelînd cu 100 de lei casierita unui magazin alimentar. Nu-i de mirare că într-o seară de primăvară, după o plimbare prin Parcul de cultură şi odihnă „I. V. Stalin" şi un suc băut la cofetăria din colţul străzii, un grup de băieţi, cuprinzînd şi pe cei patru eroi ai noştri, a pornit la acţiunea care i-a adus în faţa justiţiei. Grosu, iniţiatorul expediţiei, cel mai experimentat în asemenea îndeletniciri, şi Gheorghe Ioan au intrat — ceilalţi au rămas de pază. Cu cleşti şi foarfeci au deschis cuşca în care crescătorul de porumbei îşi păstra avutul şi bucuria. Cu porumbeii ascunşi sub cămăşi, cei doi şi-au ajuns din urmă tovarăşii şi s-au grăbit spre casă. Bineînţeles, furtul a fost lesne descoperit.

*

Iată deci de ce la tribunalul raional „I. V. Stalin" se află acum în faţa judecătorilor patru băieţandri.

Nu vom căuta să anticipăm asupra sentinţei. Urmîndu-şi drumul ei, justiţia îşi va spune cuvîntul asupra modului cum va îndepărta ceea ce este bolnav de ceea ce este sănătos, cum va separa omul de vagabond, de huligan, de hoţ. Cu toate că se judecă un mărunt furt de porumbei, sentinţa va condamna toată comportarea lor, întreaga educaţie la voia întîmplării pe care au primit-o. Poate că norocul lor e tocmai acela că au fost descoperiţi aici, că i-au scuturat ruşinea şi teama, dîndu-şi seama în faţa cărei prăpăstii se află. Poate că altfel nu s-ar fi oprit aici, ar fi coborît pînă pe cea mai de jos treaptă a societăţii. Dar, acum, indiferent dacă vor fi condamnaţi sau nu, trebuie să pornească pe alt drum, să recapete ceea ce au pierdut, să cureţe zgura care le-a năpădit mintea şi obiceiurile. E vorba atît de ei, cît şi de tovarăşii lor de îndeletnicire, de toţi acei adolescenţi care, dacă n-au ajuns încă pe banca acuzaţilor, au părăsit totuşi drumul drept.

Desigur, e uşor de zis: s-o ia de la început! Dar cu ce-şi vor umple totuşi timpul, după lucru sau şcoală, cu ce să înlocuiască preocupările mizere care le-au răpit pînă acum ceasurile libere? Indiscutabil, părinţii — şi nu numai ai celor patru, dar învăţînd din această amară lecţie, ai tuturor copiilor în această situaţie — vor fi mai severi, mai atenţi la preocupările şi prieteniile lor. In cazul celor patru familii, marea greşeală a fost că i-au crezut de-acum maturi, nu nişte adolescenţi care au nevoie de o îndrumare permanentă. Faptul că aveau de-acum o meserie sau un drum deschis de şcoală i-a făcut să fie consideraţi drept bărbaţi pe deplin formaţi. Numai aşa, din cauza acestei indolenţe în educaţie, s-a putut întîmpla ca asemenea fapte ruşinoase să se petreacă tocmai în familiile unor oameni atît de curaţi, de cinstiţi, de o mare forţă morală cum sînt oamenii Griviţei Roşii. Desigur că părinţii pot face încă multe de acum înainte pentru educaţia copiilor lor. In orice caz copiii nu pot fi nivelaţi. Există nuanţe în temperamentul şi comportarea lor — la Grosu o răbdare prefăcută, care suportă, cu ochii plecaţi, morala plictisitoare, cu gîndul la altceva; la Pîrvulescu, o obrăznicie de copil alintat, la Dobre Ştefan o trecătoare căinţă, la Gheorghe Ion, inconştienţă. Pe toţi îi uneşte însă plăcuta convingere că morala plictisitoare va trece repede şi vor pleca iarăşi de acasă, tovarăşi la alte năzbîtii care cine ştie cum se vor termina. In asemenea condiţii, e limpede că intervenţia părinţilor va fi îngreunată, că ei vor avea nevoie de mult tact pedagogic, sensibilitate şi răbdare ca să cîştige prietenia şi încrederea copiilor, să recapete întreaga autoritate pierdută de-a lungul anilor. Nu li se pot da reţete — atmosfera fiecărei familii va trebui să sugereze soluţiile potrivite pentru a se găsi cheia spre sufletele şi inteligenţa copiilor, pentru a pătrunde în universul lor spiritual. Probabil că dată fiind vîrsta copiilor, nu în toate cazurile părinţii vor izbuti.

Există o condiţie particulară de care trebuie să se ţină seama în rezolvarea situaţiei grele a acestor adolescenţi. Crescînd împreună în fiecare zi, învăţînd împreună, gîndindu-se că vor deveni cu toţii „oamenii Griviţei Roşii" ei s-au legat nebănuit de puternic şi de profund. Tendinţa părinţilor de a-i despărţi ar fi greşită, condamnarea prieteniei lor nu-i poate face decît refractari la orice sistem educativ, va lovi în tot ce există acum mai bun în ei — prietenia şi solidaritatea lor. N-are rost să se pună problema salvării viitorului unuia sau altuia dintre copii, prin izolarea de „influenţele proaste ale celorlalţi" — acest lucru trebuie realizat pentru toţi, pentru întregul colectiv şi prin acest colectiv, găsindu-li-se acestor adolescenţi cu preocupări şi orizont comun drumul pe care să păşească împreună, ajutîndu-se unul pe altul. Ca schimbarea să fie adevărată, profundă, venită din interior, ea trebuie realizată printr-o muncă tinerească, colectivă, entuziasmantă. In acest sens, organizaţia de tineret nu poate lăsa totul pe seama părinţilor, ea trebuie să intervină.

Aşa cum am mai spus, muncitori sau elevi încă, aceşti adolescenţi aparţin Griviţei Roşii. Organizaţiei U.T.M. a uzinelor îi revine deci sarcina să lupte pentru viitorul lor, să-i ajute să iasă din impas.

Oare la o cercetare mai atentă nu s-ar găsi chiar în rîndurile lor tineri pe care organizaţia U.T.M. să-şi bazeze acţiunile sale? Chiar Mihai Pîrvulescu, Ioan Grosu sînt utemişti, dar ei n-au primit din partea organizaţiei cine ştie ce sprijin. Oare sarcinile interesante, care cer eforturi, îndrăzneală, dîrzenie, venite din partea organizaţiei U.T.M. nu i-ar pasiona mai mult decît meschinele aventuri prin coteţele cetăţenilor? Nu-i păcat ca inteligenţa, energia, calităţile reale ale atîtor tineri să nu fie folosite în scopuri demne? Iată, de pildă, chiar acolo, între blocuri, a fost cîndva un teren de fotbal care făcea fericirea băieţilor. Dar s-au născut mulţi copii şi a fost necesar ca terenul să fie transformat urgent într-un părculeţ unde cei mici să se poată juca nestingheriţi, la adăpost de praf, de maşini şi trecători. Totuşi, spaţiu ar mai fi acolo destul şi pentru un teren sportiv, dar e ocupat de nişte barăci. Poate că acestea ar putea fi mutate, complexul de blocuri ar cîştiga atunci mult în estetică, posibilităţi educative şi linişte — dar pentru aceasta trebuie iniţiativă, o privire de perspectivă şi oarecare insistenţă... Cu siguranţă că băieţii nu s-ar da înapoi de la orele de muncă voluntară necesare şi ar simţi satisfacţia înaltă a muncii îndeplinite în comun; prietenia lor s-ar întări şi s-ar ridica pe o treaptă superioară, fiind scutită de umilitoarea latură a complicităţii la rele. Apoi nu mai vorbim cît de mult i-ar atrage sportul.

Am dat doar o soluţie, care nu e nici pe departe singura şi e doar un punct de plecare — pentru că nici prin gînd să nu-i treacă cuiva că primele acţiuni ale organizaţiei în rîndul acestor tineri ar trebui să fie nişte lungi şi savante conferinţe. Dar un instructor cu idei şi aptitudini organizatorice ales din rîndurile muncitorilor cu experienţă în munca cu tineretul ar putea face multe. Ar putea dezvolta la tineri dragostea pentru literatură, i-ar învăţa să se poarte civilizat acasă şi pe stradă, le-ar transmite cunoştinţe pasionate în domeniul tehnicii şi culturii. E nevoie de tact şi pricepere ca acestor tineri să li se dea idealuri potrivite cu vîrsta lor şi posibilitatea de a şi le realiza, pentru a-i învăţa să trăiască frumos fiecare zi a vieţii lor. Sîntem siguri că utemiştii Griviţei Roşii vor şti să-i ajute.

De peste hotare

D. T. Şepilov a plecat spre New-York

MOSCOVA 2 (Agerpres). — TASS transmite: La 2 octombrie D. T. Şepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., a părăsit Moscova plecînd cu avionul la New-York pentru a participa la şedinţele Consiliului de Securitate în problema Suezului.

Maeştrii baletului sovietic au sosit la Londra

LONDRA 2 (Agerpres). — TASS transmite: La 1 octombrie au sosit în Anglia pe bordul a 3 avioane sovietice cu reacţie „Tu-104", artiştii de balet ai Teatrului Mare Academic de Stat al U.R.S.S. Pentru a-i întîmpina pe artiştii sovietici pe aeroportul din Londra s-au adunat reprezentanţi ai administraţiei teatrului „Covent-Garden", reprezentanţi ai vieţii publice, reprezentanţi ai presei şi radiodifuziunii. Însă din cauza ceţei dese avioanele nu au putut ateriza pe aeroportul din Londra şi au trebuit să aterizeze pe aerodromul militar din Manstom, la cîteva zeci de km. de Londra.

Turneul maeştrilor baletului sovietic trezeşte în Anglia un interes uriaş. Biletele la toate spectacolele au fost vîndute cu o repeziciune nemaiîntîlnită în Londra. Mulţi londonezi au stat la rînd cîteva nopţi pentru a lua bilete.

Conducători ai U.T.M. din R. P. Albania au sosit în U.R.S.S.

În Uniunea Sovietică a sosit o delegaţie de conducători ai Uniunii Tineretului Muncitor din Albania. Delegaţia va vizita ţara şi va lua cunoştinţă de activitatea Comitetului Central al Comsomolului, a comitetelor regionale şi raionale ale Comsomolului, precum şi a organizaţiilor de bază ale Comsomolului.

În legătură cu problema Canalului de Suez

* Un vot de blam politicii lui Eden * O „asociaţie" care se naşte moartă * *Despre poziţia Iranului*

NEW YORK 2 (Agerpres). — TASS transmite:

Delegaţia egipteană la O.N.U. a anunţat la 1 octombrie că în zilele de 27, 28 şi 29 septembrie au trecut prin Canalul de Suez între 31 şi 42 de vase pe zi.

Potrivit datelor delegaţiei egiptene, în cele trei zile au trecut în total prin Canalul de Suez 106 vase aparţinînd unui număr de 18 ţări, inclusiv vase engleze, franceze şi americane.

*

BLACKPOOL 2 (Agerpres). — TASS transmite:

La 1 octombrie, în cadrul conferinţei partidului laburist a fost adoptată o rezoluţie extraordinară în legătură cu problema Suezului. Rezoluţia condamnă „politica regretabilă a guvernului faţă de criza Suezului" şi aprobă poziţia grupului parlamentar al partidului laburist în legătură cu această problemă.

Propunînd această rezoluţie, Hugh Jenkins reprezentantul organizaţiei partidului laburist din London-City, a arătat că proiectul iniţial al rezoluţiei prezentat de organizaţia sa, cerea să se recunoască fără rezerve dreptul Egiptului de a naţionaliza Compania Canalului de Suez. Dar comitetul organizatoric al conferinţei a refăcut acest proiect combinîndu-l cu alte proiecte, atenuînd astfel unele formulări.

Gaitskell, liderul partidului laburist, care a luat cuvîntul în încheierea discuţiilor, a declarat că el „nu poate aproba întru totul acţiunile guvernului egiptean", dar nu găseşte nici un fel de justificare pentru încercările de a se folosi forţa împotriva Egiptului.

După aceea rezoluţia a fost pusă la vot. Împotriva rezoluţiei extraordinare a votat numai un singur delegat.

*

LONDRA 2 (Agerpres). — Conferinţa ambasadorilor grupului de ţări în problema înfiinţării aşa zisei „Asociaţii a ţărilor care folosesc Canalul de Suez", care s-a deschis la Londra, a dovedit chiar din prima zi că nu toţi participanţii la conferinţă împărtăşesc părerea puterilor occidentale cu privire la necesitatea creării unui asemenea organ. După cum s-a mai anunţat, reprezentanţii Pakistanului, Japoniei şi Etiopiei au declarat că ţările lor se abţin de a intra în „asociaţie". Reprezentanţii Norvegiei, Danemarcei şi Olandei au declarat că guvernele lor intenţionează să se alăture „asociaţiei", dar sub rezerva aprobării de parlamentele respective.

Deşi lipsa de unitate este atît de evidentă, Selwyn Lloyd s-a grăbit să anunţe crearea „asociaţiei ţărilor care folosesc Canalul de Suez". Cu aceeaşi grabă, iniţiatorii conferinţei au propus să se creeze trei comitete ale acestei „asociaţii": organizatoric, de exploatare şi financiar. Aceste comitete au trecut de îndată la „studierea problemelor practice legate de Canalul de Suez".

*

TEHERAN 2 (Agerpres). — Luînd cuvîntul la 30 septembrie în cadrul unei conferinţe de presă, Ardalan, ministrul Afacerilor Externe al Iranului, a făcut o declaraţie cu privire la poziţia Iranului faţă de aşa zisa „asociaţie a beneficiarilor Canalului de Suez".

Ardalan a declarat că guvernul iranian „a recomandat chiar de la început ca problema Canalului de Suez şi divergenţele stîrnite de ea să fie rezolvate exclusiv pe cale paşnică". El a subliniat că „folosirea forţei nu este admisibilă în nici un caz", deoarece contrazice îndatoririle ce decurg din Carta O.N.U.

Ardalan a anunţat că guvernul iranian a hotărît să se alăture „asociaţiei ţărilor care folosesc Canalul de Suez", dar consideră că acest lucru nu-i impune „nici un fel de obligaţii".

*

CAIRO 2 (Agerpres). — În preajma discutării la Consiliul de Securitate a problemei Canalului de Suez, Anglia continuă să concentreze forţe militare în golful Persic.

Ziarele egiptene apărute la 1 octombrie publică ştiri în legătură cu mişcările de trupe şi nave de război engleze. Ziarul „Al Ahram" relatează că 3.000 de soldaţi englezi cu întregul lor echipament au debarcat la Bahrein în golful Persic, iar două nave de război britanice avînd pe bord importante efective engleze se află ancorate la 120 km. distanţă de coastele insulei Bahrein. De asemenea revista „Rose El Yussef" anunţă că pe baza informaţiilor primite la secretariatul Ligii arabe din partea guvernelor diferitelor ţări arabe, în golful Persic s-ar afla zece distrugătoare britanice.

Conferinţa anuală a partidului laburist

BLACKPOOL 2 (Agerpres). — TASS transmite:

La şedinţa din dimineaţa zilei din 2 octombrie a conferinţei anuale a partidului laburist a fost adusă la cunoştinţă rezultatul alegerilor pentru noul comitet executiv, pentru comitetul organizatoric şi pentru postul de trezorier al partidului. În total în comitetul executiv al partidului au fost alese 25 de persoane — 12 pentru secţia sindicală, 1 pentru secţia asociaţiilor socialiste cooperatiste şi profesionale, 7 pentru secţia membrilor individuali ai partidului şi 5 pentru secţia feminină. În afară de aceasta din comitetul executiv mai fac parte din oficiu liderul şi trezorierul partidului. Trezorierul este ales de conferinţă.

La cele două conferinţe precedente, s-a desfăşurat o luptă ascuţită pentru postul de trezorier între Bevan, care a fost sprijinit de organizaţiile locale ale partidului şi candidatul blocului marilor sindicate, care, datorită sistemului de vot prin mandate, asigurau victoria candidatului lor. Anul acesta candidatura lui Bevan a fost sprijinită nu numai de organizaţiile locale ale partidului, ci şi de o serie de sindicate. Datorită acestui fapt, Bevan a fost ales în postul de trezorier cu 3.029.000 voturi. Cînd au fost aduse la cunoştinţă rezultatele alegerilor, majoritatea delegaţilor la conferinţă au ovaţionat furtunos pe Bevan, apreciind alegerea lui ca o victorie a forţelor de stînga în partidul laburist.

În şedinţa din dimineaţa zilei de 2 octombrie, principala atenţie a fost acordată discutării documentului program al comitetului executiv în problema locuinţelor.

Bevan a criticat programul în problema locuinţelor pentru faptul că nu conţine garanţii că poate fi aplicat. El a prezentat o rezoluţie care împuterniceşte guvernul să constrîngă organele municipale să exproprieze casele.

Comitetul executiv a fost de acord cu argumentele lui Bevan şi conferinţa a adoptat rezoluţia propusă de el.

Discursul lui P. Togliatti

ROMA 2 (Agerpres). — Luînd cuvîntul la plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Italian, Palmiro Togliatti, secretar general al C.C. a făcut bilanţul discuţiilor pe marginea problemei pregătirii Congresului al 8-lea al partidului şi a analizat situaţia internă a Italiei.

Caracterizînd situaţia internă Togliatti a subliniat că în Italia au devenit actuale o serie de probleme care se ascut tot mai mult în procesul evoluţiei economice şi politice. „Dintre acestea, a spus el, face parte problema serioasă a muncii şi a nivelului de trai al maselor largi de muncitori. Dintre acestea face parte problema pămînturilor, care a devenit din ce în ce mai ascuţită... Şomajul creşte... În această situaţie, apar tot mai mult pe primul plan unele probleme fundamentale „pe care le-am considerat ca fiind elementul principal al programului şi liniei noastre politice.

Astfel, se pune problema unităţii socialiste (adică unificarea partidelor socialist şi social-democrat — n.r.), astfel, se pun problemele pe care le discută în momentul de faţă membrii mai multor altor partide. Ne-am exprimat părerea declarînd că vom manifesta o atitudine favorabilă faţă de ridicarea şi rezolvarea problemei unificării socialiştilor, adică faţă de problema lichidării sciziunii care a avut loc în anul 1947. Ne este străină orice intenţie de a constitui un obstacol în calea rezolvării acestei probleme. În acelaşi timp însă noi sîntem nu numai îndreptăţiţi, ci şi datori, ca partid al clasei muncitoare, să ne exprimăm limpede părerea despre problema unificării socialiştilor, considerînd-o ca o parte a problemei generale a unităţii forţelor oamenilor muncii, ca unul din aspectele procesului îndreptat spre schimbarea orientării politicii italiene".

Togliatti a arătat în continuare că în prezent în Italia s-au creat condiţii diferite de cele care au determinat formele concrete ale dictaturii proletariatului după Revoluţia din Octombrie. „Aceste condiţii, a spus el, sînt profund diferite datorită actualei noastre structuri sociale, datorită gradului de maturitate a contradicţiilor şi maturităţii conştiinţei de clasă, datorită gradului de maturitate a forţelor socialismului şi mişcării lor înainte pe arena internaţională, datorită situaţiei care la noi fac posibile alianţa şi colaborarea clasei muncitoare cu astfel de grupe sociale care uneori cuprind şi anumite pături ale burgheziei, pentru a da o ripostă comună grupărilor celor mai reacţionare ale capitalului monopolist.

În aceste condiţii clasa muncitoare poate fi condusă într-un mod nou, ea poate fi dusă spre socialism pe calea democratică prevăzută de constituţia noastră.

Apoi Togliatti a vorbit despre unele probleme internaţionale.

Cuvîntarea lui Maurice Thorez

PARIS 2 (Agerpres). — Cu prilejul deschiderii în suburbia pariziană Villejur a şcolii care poartă numele lui „Joliott Curie", Maurice Thorez, secretar general al C.C. al Partidului Comunist Francez, a rostit o cuvîntare consacrată unor probleme de politică internă şi internaţională.

Vorbind despre politica guvernului în Algeria, el a spus că aceasta este diametral opusă cu promisiunile electorale făcute de partidul socialist şi cu recentele hotărîri ale congresului acestui partid de la Lille.

Acţiunile autorităţilor franceze în Algeria, a continuat Thorez, adîncesc prăpastia dintre Algeria şi Franţa. Poporul francez cere să se înceapă neîntîrziat tratative cu reprezentanţii împuterniciţi ai poporului algerian, inclusiv cu acei împotriva cărora duc lupta autorităţile franceze.

Trecînd la problema Suezului Thorez a subliniat că manevrele imperialiştilor americani, care împing Anglia şi Franţa spre agravarea conflictului cu Egiptul, urmăresc să realizeze scopurile egoiste ale S.U.A. Monopolurile americane caută să provoace „foamea petrolului" în Europa occidentală, folosind aşa-numita criză a Suezului.

Thorez a subliniat că poziţia conducerii S.F.I.O. (partidul Socialist Francez) în problema Suezului este în contradicţie cu poziţia partidelor socialiste din celelalte ţări şi este diametral opusă cu cererile opiniei publice democrate mondiale. În realitate, a spus el, în lupta pentru pace a luat fiinţă un front unit al mişcării muncitoreşti internaţionale de care s-au separat conducătorii S.F.I.O., călcînd în picioare toate tradiţiile lui Guesde şi Jaures.

În încheiere, Thorez a făcut o caracterizare a greutăţilor economice prin care trec masele populare din Franţa şi a chemat la întărirea prin toate mijloacele a unităţii de acţiune a oamenilor muncii socialişti şi comunişti.

Adunarea Naţională franceză şi-a reluat activitatea

PARIS 2 (Agerpres). — TASS transmite: La 2 octombrie Adunarea Naţională Franceză şi-a reluat activitatea după vacanţa de vară sub preşedinţia decanului de vîrstă, deputatul Marcel Cachin, fruntaş al Partidului Comunist Francez.

Deschizînd sesiunea Marcel Cachin a rostit o scurtă cuvîntare. După ce a urat poporului francez pace şi progres, Cachin şi-a exprimat profundul regret în legătură cu faptul că în prezent „lumea trăieşte într-o atmosferă de alarmă şi îngrijorare". Vorbind despre activitatea guvernului francez, Cachin a amintit că în momentul venirii la putere, şeful guvernului, Guy Mollet, a promis să obţină îmbunătăţirea situaţiei oamenilor muncii, precum şi reglementarea paşnică a situaţiei din Algeria. Dar, a declarat Cachin, în prezent salariile oamenilor muncii din Franţa sînt îngheţate, iar în Algeria continuă şi astăzi operaţiunile militare.

Vorbitorul a salutat lupta popoarelor coloniale pentru independenţa lor.

După cuvîntarea lui Marcel Cachin, Adunarea naţională a trecut la alegerea preşedintelui.

Concomitent cu deschiderea sesiunii Adunării Naţionale, Consiliul Republicii (Camera superioară a parlamentului) şi Adunarea Uniunii Franceze (organ consultativ) şi-au reluat activitatea.

*

Primul tur de scrutin pentru alegerea preşedintelui Adunării Naţionale nu a dat rezultate definitive, întrucît nici unul din cei cinci candidaţi propuşi nu au obţinut majoritatea voturilor. André Le Troquer (socialist) a întrunit 150 de voturi; Marcel Cachin (comunist) — 136 de voturi; Pierre Schneiter (M.R.P.) — 102 voturi; Bruyel (republican independent) — 85 de voturi, iar candidatul poujadist — 41 de voturi.

La al doilea tur de scrutin în funcţia de preşedinte al Adunării a fost ales Le Troquer care a întrunit 301 voturi.

Adunarea Naţională urmează să-şi desemneze comisiile şi birourile iar apoi să treacă la dezbaterile politice propriu zise. France Presse arată că ele vor avea loc probabil în cea de a doua jumătate a lunii octombrie şi că principalele probleme în discuţie vor fi probabil Suezul, Algeria şi bugetul Franţei.

Protocol romîno-iugoslav cu privire la amenajarea complexă a Dunării

ORŞOVA. — Între 24 septembrie şi 2 octombrie s-au desfăşurat la Orşova discuţiile între specialiştii romîni şi iugoslavi în legătură cu amenajarea complexă a Dunării între Baziaş şi Porţile de Fier.

Pe ordinea de zi a discuţiilor a figurat o informare reciprocă şi un schimb de păreri asupra cercetărilor, studiilor şi materialului documentar existent în cele două ţări. De asemenea, ordinea de zi a cuprins un schimb de păreri şi discuţii asupra modalităţii de a continua lucrările de studii, de cercetări şi de întocmire a unui memoriu tehnico-economic în vederea începerii amenajărilor hidroenergetice şi de îmbunătăţire a navigaţiei.

În urma schimbului de păreri, a discuţiilor, cercetărilor sectoarelor amenajabile şi concluziilor experţilor hidrologi, geologi, topografi şi de navigaţie, a fost încheiat un protocol care va fi prezentat guvernelor R.P.R. şi R.P.F. Iugoslavia. Protocolul constată unitatea de vederi a participanţilor la discuţii, confirmînd posibilitatea şi oportunitatea, din punct de vedere tehnic şi economic a executării amenajărilor hidroenergetice şi de navigaţie.

Protocolul conţine propuneri adresate ambelor guverne de a se înfiinţa o comisie mixtă romîno-iugoslavă pentru coordonarea studiilor şi cercetărilor pe teren şi a proiectelor, precum şi alcătuirea unui memoriu tehnico-economic necesar începerii lucrărilor de construcţii.

Din partea romînă, protocolul a fost semnat de inginer Popa Stoica, locţiitor al Ministrului Energiei Electrice şi Industriei Electrotehnice, iar din partea iugoslavă de inginer Cedomil Milicevic, director general al comunităţii iugoslave de energie electrică.

Discuţiile dintre specialiştii romîni şi iugoslavi s-au desfăşurat într-o atmosferă prietenească, de colaborare reciprocă.

Vizitele delegaţiei municipale iugoslave

Delegaţia municipală iugoslavă în frunte cu Miloş Minici, preşedintele Comitetului Popular al oraşului Belgrad a vizitat în cursul zilei de marţi regiunea Prahova.

Oaspeţii au fost însoţiţi de tov. Anton Vlădoiu, preşedintele Sfatului Popular al Capitalei şi Leonida Ionescu, secretar al Sfatului Popular al Capitalei. Delegaţii iugoslavi au vizitat apoi rafinăria nr. 1 şi uzina „1 Mai" din Ploeşti.

După amiază, delegaţia Comitetului popular al oraşului Belgrad a vizitat muzeul de la fosta închisoare Doftana.

Înainte de a părăsi Doftana, oaspeţii iugoslavi au vizitat şi cimitirul eroilor clasei muncitoare căzuţi la 10 noiembrie 1940 la închisoarea Doftana. Ei au păstrat un moment de reculegere în memoria eroilor comunişti căzuţi.

Seara, oaspeţii iugoslavi au ajuns la hotelul turistic al C.C.S. de la cota 1.400.

Cocktail în cinstea dr. H. Heimlich

Marţi seara, acad. prof. dr. Marius Nasta, preşedintele Societăţii Ştiinţelor Medicale, a oferit un cocktail la Casa oamenilor de ştiinţă, în cinstea medicului american dr. Henry Heimlich, profesor la „New York Medical College". Au participat prof. dr. I. Ţurai, locţiitor al ministrului Sănătăţii, acad. A. Kreindler, prof. dr. I. Nicolau, membru corespondent al Academiei R.P.R., prof. dr. Amza Jianu, prof. dr. I Jianu, prof. dr. Scarlat Longhin, prof. dr. C. Dimitriu, prof. dr. Costel Nicolau, dr. I. Foni, dr. I. Juvara, dr. F. Mandache, dr. Dan Gavriliu, dr. I. Fuchs şi alţi medici.

A fost de faţă H. Bartlett Wells, însărcinat cu afaceri ad-interim al Statelor Unite ale Americii.

Duminică pe stadionul „23 August"

R.P.R.—R.P.F. Iugoslavia la handbal

Duminică pe stadionul „23 August" amatorii jocului de handbal din Capitală vor avea prilejul să urmărească întîlnirea internaţională dintre echipele selecţionate masculine ale R.P.R. şi R.P.F. Iugoslavia. Meciul stîrneşte un interes deosebit deoarece echipa oaspete a realizat în ultima vreme o serie de frumoase rezultate pe plan internaţional. Întîlnirea va începe la ora 16,30 şi va fi condusă de arbitrul maghiar A. Dejo.

În vederea acestui eveniment echipa de handbal a R.P.R. se pregăteşte cu multă atenţie. Din lotul echipei ţării noastre fac parte maeştrii sportului Sidea, Wagner, Căliman, Bretz, Yost şi alţii.

Comentariu la un fapt

„Frenezia de a trăi"

Am auzit pentru prima oară această expresie — „frenezia de a trăi" — cu cîtva timp în urmă. Este un termen la modă printre tinerii englezi şi americani fiind inspirat dintr-un film cu acelaşi nume produs la Hollywood.

...Două maşini se avîntă cu o viteză nebunească pe un drum ce se sfîrşeşte acolo unde începe o prăpastie. La volane — doi tineri. Prin parbriz, gura genunei se apropie. Cine va sări primul, înainte ca maşina să se prăbuşească în abis? Sudoarea curge pe frunţile celor doi tineri. O clipă, încă una... Mai sînt cîţiva metri. Unul dintre ei deschide portiera şi sare afară. Spectatorii îl huiduie: un „chicken" — un laş. Celălalt a sărit cu cîteva clipe mai tîrziu. E aclamat, căci e mai dur...

Iată care e, pe scurt, scena centrală a filmului susamintit. Filmul a trezit în rîndurile tinerilor pierde-vară din S.U.A. şi Anglia un adevărat delir al jocului cu moartea. Varianta engleză a acestui „joc" e cam aşa: candidaţii la „eroism" stau pe o şosea aglomerată, în faţa unui automobil care se apropie cu viteză. Cel ce părăseşte mai repede traiectoria automobilului e un „za-za", adică un laş. Varianta care se practică în S.U.A., prevede că „eroii" trebuie să fure mai întîi cîte un automobil. Şi cum prăpăstiile nu se deschid nici chiar în America la tot pasul, tinerii pornesc unul spre altul cu viteză. Cel care sare ultimul înainte ca maşinile să se ciocnească, e „eroul".

...Mi-am amintit, citind toate acestea, de cele spuse cîndva de Maxim Gorki. El vorbea despre faptul că unii oameni trăiesc viaţa intens, ard ca o flacără, pe cînd viaţa altora e o ardere, lentă, înăbuşită, e ruginire. Oricine stă şi se gîndeşte, îşi dă seama că una se află la antipodul celeilalte. A arde ca o flacără, înseamnă a participa intens la viaţă, a te dărui în numele unui ideal. Aşa numita „frenezie de a trăi" scoate mai mult la iveală descompunerea societăţii capitaliste, dar ea nu schimbă în esenţă nimic.

Nu încape nici o îndoială că „frenezia" americană de a trăi este născută de psihoza războiului creată în S.U.A. Tracasarea atomistă, poveştile de groază pe teme: momentul exploziei bombei H, comicsurile, producţiile hollywoodiene, obscenitatea prezentată pe ecranele televizoarelor, toate acestea îl aruncă pe tînărul american în braţele delirului. Şi dacă toate acestea se împletesc cu platitudinea unei existenţe parazitare, unei lente ruginiri, ne dăm seama de ce unii doresc să iasă din cotidian, din obişnuitul de fiecare zi.

Tinerilor le este caracteristică dorinţa de a înfăptui lucruri neobişnuite, de „a fi eroi". E romantismul vîrstei. Dar ce fel de eroism e acela despre care am amintit mai sus? Se vede că gradul de eroism se măsoară în cazul de faţă în societatea capitalistă cu numărul de cadavre lăsate în urmă „de viteaz" sau cu cantitatea de alcool ori morfină consumată. Nu-i astfel de mirare că mulţi copii americani devin delicvenţi numai pentru a fi ca „Bill-eroul ultimului comics".

Şi noi sîntem tineri. Visăm la fapte mari şi — de ce să n-o spunem? — în străfundul cugetului dorim laurii gloriei.

Viaţa e însă bunul cel mai de preţ al omului. Şi omul e dator s-o trăiască intens, să ardă, dînd lumină şi căldură în jurul său, să nu se joace cu ea, aşa cum ar învîrti un baston între degete.

Curajul, eroismul n-au nimic de-a face cu delirul şi isteria, tot aşa cum nu pot sta alături abnegaţia şi uitarea de sine atunci cînd e vorba de un gest nobil — cu accesul de nebunie care-l duce pe laş pînă la sinucidere. Ca să se arunce în prăpastie sau sub roţile maşinii, poate oricine. E deajuns să fie... nebun.

A munci în mînă, a ridica o casă, a scrie o carte, a face ca atomul să lucreze în folosul umanităţii — da, acestea sînt fapte care cer într-adevăr o participare intensă la viaţă, ba uneori curaj şi chiar eroism. Căci de la Prometeu şi pînă în zilele noastre, erou e acela care aduce oamenilor o clipire din lumina şi căldura soarelui şi nu cel ce se svîrle — precum oaia — cu capul în genună.

DAN LAZARESCU

Interviu cu oaspeţii noştri

Doi africani despre patria lor

Un plic albastru cu margini dungate a parcurs un drum lung din inima Africii pînă la Bucureşti (lung în kilometri, relativ scurt în timp: patru zile). Un tînăr din Sudanul francez, cu care am petrecut o seară în amurgul verii bucureştene, nu a uitat ţara care l-a găzduit cu ospitalitate. Citesc scrisoarea pe care mi-a trimis-o şi îl simt stăpînit de aceleaşi sentimente ca în seara interviului. Un tînăr ale cărui fraze mi se păreau inspirate de muza poeziei şi încălzite de soarele dogoritor al Africii (păcat că nu ştiu să stenografiez sau că n-am avut la îndemînă un magnetofon...)

Dar să vi-l prezint: se numeşte Doumbia Lassana şi este secretar general al Comitetului sudanez pentru pace. Împreună cu el se afla un alt militant al mişcării pentru pace din Sudanul francez: Sow Lamine.

Discuţia noastră s-a închegat oarecum greu. Era dificil începutul. Am ezitat puţin, dar apoi am mărturisit oaspeţilor:

— Spre ruşinea mea, cunosc puţine lucruri despre Sudanul francez şi acelea numai de ordin geografic. De aceea, poate ar fi util ca interviul să ne prilejuiască o scurtă prezentare a ţării voastre.

Am întîlnit zîmbetul înţelegător al lui Doumbia Lassana.

— Faptul că patria mea este puţin cunoscută se datoreşte sistemului colonial francez. Am întîlnit mulţi intelectuali francezi care nici măcar nu ştiau unde se află Sudanul, denumit pe nedrept francez. Unii mă întrebau: ce fluvii curg pe acolo? Şi după cum ştiţi, Nigerul este unul din cele mai mari fluvii din lume.

Sow Lamine ne furnizează imediat cîteva amănunte de ordin geografic:

— Sudanul, ca unitate administrativă, face parte din Africa occidentală franceză şi este situat în sudul Saharei. În partea estică A.O.F. se învecinează cu Sudanul, pînă nu de mult anglo-egiptean, actualmente independent. În partea vestică ne mărginim cu Senegalul, iar la sud cu teritoriile engleze Coasta de Aur[1]) şi Sierra Leone. Sahara desparte ţara mea de Algeria şi Tunisia. Teritoriul Sudanului francez este mai mare decît al Franţei. Cu toate acestea, el nu are decît 2.800.000 de locuitori. Capitală este oraşul Bamako cu 100.000 locuitori, un oraş în care centrul are aspect european iar periferiile nu se deosebesc de oricare sat african. Majoritatea populaţiei ţării se ocupă cu agricultura (circa 50-60% din locuitori), 30% din locuitori sînt crescători de animale, iar un număr redus muncesc în puţinele întreprinderi industriale. Spre deosebire de alte colonii, în Sudan locuiesc puţini francezi din pricina condiţiilor climaterice.

— Un amănunt aş dori: cum este clima?

— Avem o climă subtropicală. Temperatura variază între 18-45 de grade. Există un singur anotimp ploios, care durează în jurul a trei luni. Restul timpului este vreme secetoasă.

— Atunci care sînt culturile principale în agricultura sudaneză?

— În primul rînd cele exportabile: arahidele, bumbacul şi orezul. În ultimul timp au fost amenajate orezării foarte importante. Astfel, Sudanul a ajuns să alimenteze cu orez întreaga Africă occidentală franceză.

— Cum anume se lucrează pămîntul?

— Tractoare sînt numai cîteva în întregul Sudan francez. Ţăranii noştri folosesc unelte pe care şi strămoşii lor de acum 1000 de ani le utilizau. Poate o să vă mire, dar de cinci ani se găsesc foarte greu pluguri. A apărut însă o societate cămătărească, denumită „de ajutor", care în schimbul unei sume de bani sau a unor unelte împrumutate, cere dobînzi greu de plătit într-un termen foarte scurt. De aceea ţăranii s-au sindicalizat. Uniunea lor este puternică.

— Căile de comunicaţie sînt un element important pentru dezvoltarea unei economii. Care este situaţia în acest domeniu?

— Două fluvii traversează Sudanul francez: Nigerul şi Senegalul. Senegalul nu este navigabil din cauza bancurilor de nisip depuse. Pînă în 1934 vapoarele veneau pînă la Kayes, oraş situat la frontiera Sudanului cu teritoriul Senegal. Fluviul nu a fost însă amenajat pentru navigaţie spre a nu face concurenţă căilor ferate care aparţin administraţiei coloniale. Şi iată că s-a ajuns la situaţia că un sac de 50 kg. de ciment care la Dakar costă 200 de franci, ajunge în Sudan să coste 750 de franci. Consecinţele sînt uşor de înţeles.

— Subsolul posedă bogăţii?

— În munţi există minereu de fier. El nu a fost însă exploatat niciodată. Întîmplător au fost descoperite diamante.

— În domeniul învăţămîntului ce se întîmplă?

—Cea mai mare parte a populaţiei este analfabetă. De abia 5 la sută din copiii de vîrstă şcolară reuşesc să urmeze cursurile unei şcoli. Aceasta este o cifră oficială. Noi credem însă că cifra reală este de 3 la sută. Există un singur liceu pentru întreaga ţară. Patru pînă la zece tineri reuşesc să obţină anual bacalaureatul. La Bamako a fost construit un colegiu tehnic care a costat 100 de milioane de franci. În acest colegiu se pregătesc lucrători calificaţi — ajustori, frezori, turnători etc. — dar aceştia nu găsesc de lucru, deoarece în Sudan nu există o industrie metalurgică. Aşa încît...

— Care este reacţia tineretului la aceste stări de lucruri? Există o mişcare a tineretului?

— S-a născut o organizaţie a tineretului din întreaga Africă occidentală franceză, organizaţie care sprijină F.M.T.D. Această organizaţie editează un ziar propriu şi desfăşoară acţiuni ce au un ecou în creştere. Este interesant că s-a încercat stăvilirea influenţei acestei organizaţii prin crearea de către clerul catolic a unei organizaţii pentru tineret. Dar aceasta nu există decît cu numele. O problemă foarte serioasă este cea a folosirii tineretului sudanez în războaiele coloniale. Deoarece mulţi din tinerii sudanezi ce au îmbrăcat uniforma armatei franceze au refuzat să lupte în Africa de nord sau în Indochina, ei se găsesc acum întemniţaţi în Franţa.

Am trecut la un alt subiect: impresii din ţara noastră. Doumbia Lassana spunea:

— Am cunoscut ospitalitatea proverbială a poporului romîn. Impresiile pe care le-am acumulat sînt puternice. Aci în Romînia un negru se simte la fel ca printre ai lui.

S-au scurs zilele. De la Doumbia Lassana am primit o nouă scrisoare. Celor cîteva rînduri pe care mi le adresa, le erau anexate paginile unei scrisori pe care Comitetul sudanez pentru pace a trimis-o Comitetului Naţional pentru Apărarea Păcii din R.P.R. În această scrisoare se găsesc fraze pline de recunoştinţă despre primirea frăţească, călduroasă şi plină de prietenie faţă de cei doi delegaţi din Sudan.

Mii de kilometri ne despart de Sudanul francez. Acolo în inima Africii, Romînia a cîştigat prieteni sinceri.

EDGARD OBERST

[1]) Între timp Coasta de Aur şi-a cucerit independenţa.

În 24 de ore

ROMA. — La 1 octombrie, după terminarea vacanţei de vară, Camera deputaţilor şi Senatul din Italia şi-au reluat activitatea. Preşedinţii celor două camere au declarat oficial membrilor parlamentului că au primit apelul cu privire la dezarmare adresat de Sovietul Suprem al U.R.S.S. parlamentelor tuturor ţărilor lumii.

VARŞOVIA. — Ziarele anunţă că în cadrul unei şedinţe Consiliul de Miniştri al Republicii Populare Polone a examinat şi aprobat proiectul planului cincinal de dezvoltare a economiei naţionale a Poloniei pe anii 1956—1960. Consiliul de Miniştri va prezenta proiectul planului economiei naţionale următoarei sesiuni a Seimului Republicii Populare Polone.

MOSCOVA. — Cu prilejul celei de a 60-a aniversări a naşterii lui Jacques Duclos, secretar al C.C. al P. C. Francez, Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice i-a adresat o telegramă de felicitare.

SOFIA. — La Sofia îşi continuă lucrările sesiunea a VIII-a a Consiliului general al Federaţiei Sindicale Mondiale. Reprezentanţii sindicatelor din 41 de ţări discută problemele actuale ale mişcării sindicale.

NEW YORK. — La 2 octombrie un grup de 15 ţări din Asia şi Africa, membre ale O.N.U., au adresat secretarului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite o scrisoare în care se cere includerea problemei algeriene pe ordinea de zi a actualei sale sesiuni.

VIENA. — În urma succesului deosebit de care s-a bucurat expoziţia de artă populară romînească ce a fost deschisă de la 22 august—23 septembrie la Viena, conducerea Tîrgului de Mostre de la Graz a solicitat expunerea materialului şi în cadrul tîrgului jubiliar de aniversare a 50 de ani de la primul tîrg la Graz.

SOFIA. — În seara zilei de 30 septembrie a sosit în turneu la Sofia trupa Teatrului de Dramă din Belgrad.

WASHINGTON. — Secretarul de stat al S.U.A., Foster Dulles, a avut o întrevedere cu Emil Jonsson, ministru ad-interim al Afacerilor Externe al Islandei, pe care, după cum anunţă agenţia France Presse, „a căutat să-l convingă de necesitatea rămînerii în Islanda a trupelor americane".

SPECTACOLE

Patria, Bucureşti, Doina, N. Bălcescu: Evadaţii; **Magheru, Elena Pavel, Gh. Doja, Al. Sahia:** Mexicanul; **Republica:** Tosca, Complectare: 20 minute sub apa mării; **Filimon Sîrbu, V. Alecsandri, I. C. Frimu:** Dansează, mică doamnă; **Înfrăţirea între popoare, Central, Libertăţii:** Hazen şi Giamilla, **Maxim Gorki:** Evoluţia jazului şi complectări, **Timpuri Noi:** Festivalul internaţional de cîntece şi dansuri, Ziua Naţională, Pensula fermecată; **Cultural:** Mîine va fi prea tîrziu; **Lumina:** Iartă-mă; **Victoria:** Suflete împietrite, **Tineretului:** La revedere, d-le Grock; **Al. Popov:** Amanţii din Toledo; **Griviţa:** Ganga, **Vasile Roaită:** Curg apele turburi; **Unirea:** Voci de primăvară; **C. David:** Chitarele dragostei, **Arta, Olga Bancic:** Marile manevre: **T. Vladimirescu:** Anna Zaccheo, **Munca, Aurel Vlaicu:** Micul lustragiu; **Carpaţi, M. Eminescu:** Rio Escondido; **Mioriţa:** Brigada de tanchişti; **Moşilor:** Roşu şi negru (seria II-a), **23 August:** Covorul fermecat: **Donca Simo:** Infidelele; **Ilie Pintilie:** Othello; **Popular:** Mama; **1 Mai:** Pe baricadă, **Volga:** Jan Hus; **8 Mai:** La marginea oraşului; **Gh. Coşbuc:** Fum în pădure şi Maeştrii baletului gruzin.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 7.60.10. Secţia scrisori. Tel. 7.60.01. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

STAS — 3452 — 52